

Stratejik ortakların açık-gizli suç dosyası!

İsrail ve Türkiye'nin, yani iki stratejik ortağın kirli ve kanlı hesaplara dayanan ilişkileri...

- Türkiye 1989'da, İsrail'in BM'de temsilini yasaklayan karar tasarısına ret oyu verdi.
- Türkiye ve İsrail arasında 1994'te güvenlik, 1996'da askeri alanda eğitim ve işbirliği anlaşması imzalandı.
- 1997 yılında F-4 uçaklarının modernizasyonu projesi ihalesi İsrail'e verildi.
- 2002 yılında 170 adet

- Amerikan M60 tanklarının yenilenmesiyle 1 milyar dolarlık anlaşma imzalandı.
- İsrail'e Konya'dan da 2004 yılının sonunda 40 bin dönüm arazi satıldı.
- 2004 yılında Manavgat suyunun 20 yıl boyunca İsrail'e satılmasına ilişkin ön anlaşma imzalandı.
- 1 Mayıs 2005 tarihinde

- İsrail'i ziyaret eden Erdoğan, 200 milyon dolarlık Heron anlaşması yaptı.
- 2006 Haziran ayında İsraili Karmel Halıları 9 Milyon dolar yatırım yaparak Türkiye'deki Atlas Halı şirketinin hisselerinin yüzde 51,1'ini satın aldı.
- İsrail'in Mavi Marmara saldırısından iki hafta önce,

- Türkiye İsrail'in OECD'ye üye olmasına izin verdi.
- 2009'da 1.522.436 dolar olan ihracat, 2010'da 2.080.148 dolara çıktı. 2015 yılında İsrail'in Türkiye'ye ihracatı 1,6 milyar dolar, Türkiye'nin İsrail'e ihracatı ise 2,6 milyar dolardı. 2014'te bu rakam 5,6 milyara ulaştı.

s.4

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2017 / 48
15 Aralık 2017 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak12.net

ABD-İsrail-Suudi saldırganlığının Kudüs hamlesi...

**Filistin davası
emperyalizme, siyonizme,
gericiliğe karşı direnişle
savunulur!**

5

Dinci faşizmin karanlığı ve çıkış arayışı

Çağdaş toplumun tek devrimci öncüsü olan işçi sınıfı bilinçli ve örgütlü bir güç haline getirilmeden, siyasal mücadelede başarı elde edilemez.

7

Taşeron işçisine kadro aldatmacası

Özellikle seçim dönemleri öncesinde propaganda konusu olan "taşerona kadro" vaadi, bir kez daha aldatıcı bir yasal düzenlemeye konu ediliyor.

20

Suriye'de "siyasi çözüm" ve Ortadoğu'da artan gerilim

Yaşanan gelişmeler Ortadoğu'da gerilimin azalmak bir yana yeni biçimler içinde tırmanacağını somut işaretleridir.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi 100. yılında!.. Dünyayı sarsan altmış yıl!

s.12

Emperyalist savaşa karşı mücadeleye!

s.15

ABD-İsrail-Suudi saldırganlığının Kudüs hamlesi...

Filistin davası emperyalizme, siyonizme, gericiliğe karşı direnişle savunulur!

Filistin halkının direnişini ve özgür bir gelecek yaratma mücadelesini hedef alan saldırı, tüm bölge halklarını karanlık bir çıkmaza sürüklemeyi de amaçlıyor. Zira "cellat üçlüsü"-nün hedefine ulaşması sadece Filistin halkına değil, tüm bölge halklarına da yeni felaketler getirecektir. Bunu önleyebilmenin tek yolu emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı bölgesel/enternasyonal bir direniş örgütlemektir.

ABD'nin İsrail'deki büyükelçiliğini Tel Aviv'den Kudüs'e taşıma vaadi, onlarca yıldan beri Amerikan başkanlık seçimlerinin "temcit pilavı" oldu. Kudüs'ü İsrail'in başkenti kabul etmek anlamına gelen bu karar 1995 yılında alınmıştı. Ancak önceki başkanlar tarafından altı ayda bir erteleniyordu. Filistin halkının onuruna kaba bir saldırı anlamına gelen bu küstahça karar, geçen hafta Donald Trump tarafından onaylandı.

Gırtlığına kadar yolsuzluk ve rüşvet batağına saplanmış bulunan İsrail'in ultra-sağcı Başbakanı Benjamin Netanyahu başta olmak üzere, Tel Aviv'deki ırkçı-siyonist şefler Trump'ın kararını sevinçle karşıladılar. Trump'ın attığı bu adım, "Filistinlilerden arınmış bir Filistin" yaratmak için zaten vahşette sınır tanımayan siyonist devleti daha da pervasızlaştıracaktır.

EMPERYALİST-SİYONİST-ŞERİATÇI CEPHE

ABD, İsrail, Suudi Arabistan üçlüsünün oluşturduğu saldırgan cephe Suriye, Irak, Lübnan, Yemen gibi çatışmalı bölgelerde hezimet üstüne hezimet yaşadı. Suriye'yi ve İran'ı dize getirme, Lübnan ve Filistin direnişlerini tasfiye etme çabaları ters tepti. Saldırgan cepheye karşı duran "direniş eksenini" halen pek çok sorunla boğuşsa da geçmiş yıllarla kıyaslanmayacak derecede güçlendi.

Durumu tersine çevirmek için "esas düşman İsrail değil İran'dır" tezini or-

taya atan saldırgan cephe, ne pahasına olursa olsun Filistin davasını tasfiye etmek istiyor. Bu haklı, onurlu, direngen davayı "çözüm" adı altında tasfiye ederek, siyonist devlete Arap halkları nezdinde meşruluk kazandırılabilceğini var sayıyor. Nitekim Kudüs'ü işgalci İsrail'e "bahşeden" Trump, aynı anda Filistin sorununun çözümünden de pişkince söz etti. Elbette "çözüm" dediği şey, Filistin halkının onur kırıcı bir köleliğe boyun eğmesini dayatmaktan ibarettir.

Trump'ın aldığı küstahça karar, aylar süren bir ön çalışmanın ardından geldi. Bu uğursuz çalışmayı siyonizmin baş destekçilerinden biri olan Trump'ın Yahudi asıllı damadı Jared Kushner ile İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu ve Suudi prensi Muhammed bin Selman gerçekleştirdiler. Biri emperyalizmi, biri ırkçı-siyonizmi, biri Vahabi şeriatçılığını temsil eden bu üçlünün ortak özelliği, Filistin başta olmak üzere direnen halklardan nefret etmeleridir. Nitekim bu aynı üçlünün temsil ettikleri güçler Nikaragua Devrimi'ni yıkmak için faşist kontraları finanse etmiş, eğitmiş, silahlandırmış ve Amerikancı Somoza diktatörlüğünü yıkan Nikaragua halkına saldırtmıştı.

KÜSTAHLIĞIN DORUĞU

Birinci İntifada'nın basıncıyla "Oslo Süreci"ni başlatan ABD emperyalizmi, güya Filistin sorununu çözmek için çaba sarf ediyordu. Elbette ABD her zaman işgalci İsrail'i destekledi. Bununla bir-

likte şekli de olsa Filistin yönetimini de muhatap alıyor, "sus payı" olarak "mali yardım" sağlıyordu. Bu "mali yardım"ın diyeti, Mahmut Abbas liderliğindeki yönetimin Filistin direnişine karşı tutum alması ve İsrail istihbaratıyla işbirliği yapmasıyla ödeniyordu.

Söylemde "iki devletli çözüm" öneren ABD, siyonist İsrail'in toprak gaspı, sürgün, katliam ile Filistin halkını topraklarından söküp atma politikasını desteklemiştir. Yani ABD, önerdiği çözümü imkansız hale getiren İsrail'in tüm gaddarlıklarını destekledi. Aldığı kararla bir adım ileriye giden Trump yönetimi, Filistin halkının başkenti Doğu Kudüs olan bağımsız devlet kurma, mültecilerin geri dönüş hakkı, Yahudi yerleşimlerinin yıkılması, İsrail zindanlarındaki esirlerin serbest bırakılması gibi temel taleplerini terk etmesini dayatıyor. Filistin halkına tarihinden, kültüründen, topraklarından, direnişinden, onurundan vazgeçip etrafı tel örgülerle çevrilmiş "Bantustan"larda yaşamayı kabul etmesini dayatan Trump'un kararı emperyalist küstahlığın doruk noktasını oluşturuyor.

ARAP GERİCİLİĞİNİN SEFALETİ

Arap egemen sınıflarını temsil eden Arap Birliği Örgütü, Trump'un kararını ilan etmesinden sonra toplandı. "Trump'ın aldığı kararın tehlikeli olduğu, barış sürecini sekteye uğratacağı, BM kararlarını boşa düşürdüğü, geri alınması gerektiği vb." ifadelerle sorunu geçişt-

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/48 * 15 Aralık 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak12.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

ren Arap Birliği, ne ABD'ye ne İsrail'e karşı açık bir tutum alabildi. Örgüt, Lübnan Dışişleri Bakanı'nın ABD-İsrail ikilisine karşı somut yaptırımlara başvurulması gerektiği yönündeki önerisini dikkate bile almadı.

Oysa bu utanç abidesi örgüt, geçen ay düzenlediği toplantıda, neredeyse oy birliği ile aldığı (Suriye'nin katılmadığı, Lübnan, Irak ve Cezayir'in karşı oy kullandığı) bir kararla işgalci İsrail'e karşı direnen Lübnan Hizbullahı ile Hamas'ı "terör örgütleri" listesine eklemişti. Bu alçaltıcı karar, Amerikancı Körfez şeyhlerinin örgüte egemen olduklarını ve direnişe karşı siyonist İsrail'le aynı safta yer aldıklarını gözler önüne sermişti. Bu tutum, Arap egemenlerinin dini veya ulusal değil, sınıfsal hassasiyetlerle hareket etmesinden kaynaklanıyor.

DİN BEZİRGANLARI BİR KEZ DAHA İŞ BAŞINDA

Trump'ın kararının üstüne adeta baklamlama atlayan AKP şefi Tayyip Erdoğan, Filistin davasını istismar etme fırsatını yeniden yakalamış olmaktan çok memnun görünüyor. Man adaları dosyaları ortalığa saçılmışken, Reza Zarrab'ın itiraflarıyla din istismarcısı AKP şeflerinin nasıl da yolsuzluk ve rüşvet batağına saplandıkları canlı yayınla yeniden dünyaya ilan edilirken, "Kudüs kahramanlığı"na soyunma fırsatını yakalamayı "tanrının lütfü" saydıklarından kuşku duymamak gerek.

Yıllarca Filistin halkının acılarını utanmazca kullanan siyasal İslamcılar, bu sürede siyonist İsrail'le işbirliğini geliştirmeye de devam ettiler. Filistin halkının üzerine bomba yağdıran İsraili pilotları Konya ovasında eğiterek işe başlayan bu din bezirganları, İsrail'e yağlı silah ihaleleri verdiler, siyonistlerle ticaret hacmini de kat kat arttırdılar. Ucuza kapattıkları IŞİD petrolünü sarayın damadı aracılığıyla İsrail'e sevk eden de onlardan başkası değildi. "One minute" efelenmelerinden sonra Mavi Marmara Davası'nı 20 milyon dolara satanlar, ne zaman ABD'ye adım atsalar, İsrail'in hamisi olan Yahudi lobisinin huzuruna çıkmayı "kutsal vazife" diye ifa ediyorlar. Geçen günlerde ABD'ye giden AKP'li başbakan da bu vazifeyi ifa etti.

Bu arada Kürt halkının mahalle ve köylerini yakıp yıkan, binlerce insanı katleden, Kürt gençlerinin cesetlerini kurda/kuşa yem edenlerin, Filistin halkı için ancak timsah gözyaşları dökebileceklerini de vurgulamak gerekiyor. Tıpkı Filistin halkının celladı Netanyahu'nun Kürt halkı için yaptığı gibi...

SORUN DİNİ DEĞİL SİYASİDİR

Kudüs kenti tek tanrılı üç din (Hıristiyanlık, Müslümanlık, Yahudilik) için kutsal kabul ediliyor. Tarihten günümüze bu kente egemen olmak isteyen güçler, hedeflerini "dini bir dava" diye sundular.

Oysa esas sorun ne geçmişte ne günümüzde dinsel. Sorun siyasidir, ekonomiktir, stratejiktir. Şimdi ise her zamankinden daha çok öyledir.

Filistin davası için sembolik önemi olan Kudüs'ü işgalci İsrail'e teslim etmek için çalışanların önde geleni "Hıristiyan" Trump, yardımcısı "Yahudi" Netanyahu ve "Sünni/Vahabi Müslüman" bin Selman'dır. Görüldüğü üzere her üç dinin temsilcisi olmakla iftihar eden bu üçlü, Filistin davasını tasfiye etmek için Kudüs'ü işgalci İsrail'e altın tepside sunuyorlar.

Hal böyleyken "Kudüs Müslümanların 'kırmızı çizgisidir'" söylemi safsadtan öte bir anlam taşımamaktadır. Nitekim bunu söyleyenler hem ABD emperyalizminin hem İsrail siyonizminin işbirlikçileridir. Kudüs'ün işgalci İsrail'e teslim edilmesine gerçekten karşı olanlar, sadece ve sadece Filistin halkının direnişini samimiyetle destekleyenlerdir. Filistin direnişini desteklemek ise, ancak emperyalizme ve siyonizme karşı net bir duruş sergilemekle mümkündür ki, bu duruştan en uzak olanlar bizzat siyasal İslamcılardır.

FİLİSTİN'İ HALKLARIN BİRLEŞİK DİRENİŞİ ÖZGÜRLEŞTİRECEKTİR!

Filistin halkı elbette Trump-Netanyahu-bin Selman "cellat üçlüsü"nü dayatmalarını reddediyor. Kararın alınmasının hemen ardından Kudüs başta olmak üzere Filistin kentlerinde başlayan eylemler, bunu şimdiden kanıtlamıştır. İşgalci ordunun eylemleri engellemek için her zamanki gibi Filistinli gençleri katletmesi, direnişin gelişip yayılmasını engelleyemeyecektir. Filistin'in direnişçi örgütleri yeni bir boyuta taşınan emperyalist/siyonist saldırıya karşı izlenecek mücadele hattını oluşturmak için acil toplanma kararı aldılar. Başta Arap ülkeleri olmak üzere Filistin halkıyla dayanışma eylemleri de devam ediyor.

Filistin halkı ödediği ağır bedelle-re rağmen işgale ve ırkçı-siyonizme karşı direnme kararlılığını sürdürüyor. Trump'ın kararına karşı üçüncü intifada çağrılarının gündeme gelmesi, bu kararlılığın sağlam olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Ancak saldırgan cephenin bileşimi, saldırının hedefi ve kapsamı göz önüne alındığında emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı bölgesel bir direniş geliştirmenin hayati bir önem taşıdığı da görülecektir.

Filistin halkının direnişini ve özgür bir gelecek yaratma mücadelesini hedef alan saldırı, tüm bölge halklarını karanlık bir çıkmaza sürüklemeyi de amaçlıyor. Zira "cellat üçlüsü"nü hedefine ulaşması sadece Filistin halkına değil, tüm bölge halklarına da yeni felaketler getirecektir. Bunu önleyebilmenin tek yolu emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı bölgesel/enternasyonal bir direniş örgütlemektir.

Zarrab davası devam etti: Rüşvet itirafları

İran'a yönelik ambargoyu delmekle suçlanan Reza Zarrab'ın New York'ta görülen davasında Zarrab savcıya verdiği ifadelerin sonuna geldi.

Davanın 7. gününde (9 Aralık) Zarrab avukatlar ve savcının sorularını yanıtladı. Duruşmada Süleyman Aslan ile arasında geçen görüşmenin ses kaydı dinlendi. Başlangıçta Zafer Çağlayan'a verdiği kol saati ve piyanoyu hatırladığını söyleyen Zarrab duruşma ilerleğinde bunların rüşvet olduğunu kabul etti. Zarrab, Hakan Atilla aleyhine ifade vermesiyle mal varlığına el konduğunu belirtti. Savcı, Zarrab'ın herkese rüşvet vermediğini söyleyerek Hakan Aydoğan, Ali Fuat ve Hakan Atilla'nın isimlerini verdi. Zafer Çağlayan'a İran ile ticaret için "komisyon" olarak ödenen paralara değinen Zarrab, 2013'te Türkiye'deki tutukluluğundan "kısmen" rüşvet ödeyerek kurtulduğunu söyledi. İşbirliği yaptığı için hapiste bıçakla öldürülmeye çalışıldığını söyleyen Zarrab, tehditler aldığını belirtti.

Hakan Atilla'nın avukatı Fleming'in "Artık hapisanede değilsiniz değil mi?" sorusu üzerine savcı, Zarrab'ın bu soruya cevap vermek zorunda olmadığını söyledi.

Davanın 8. gününde avukat ve eski CIA direktör yardımcısı David Cohen konuştu. 6 Aralık'ta "Türkiye ile İran arasındaki ticarete asıl banka Halkbank'tı" diyen Cohen bu duruşmada Atilla'nın avukatlarından Victor Rocco'nun sorularını yanıtladı.

Davanın 9. gününde diğer tanıklar

hakim karşısına çıktı. Duruşmada, 17 Aralık soruşturması sırasında komiser yardımcısı olan Hüseyin Korkmaz ifade verdi. Korkmaz, Zarrab'ın lideri olduğu örgüt hakkında soruşturma yürüttüğünü söyledi. Bu örgütün çatısı altında 3 grup daha olduğunu tespit ettiklerini söyleyen Korkmaz ilk grubun başında "Zafer Çağlayan ve Süleyman Aslan'ın lider olduğunu anlamıştık" dedi. "İkinci grubun başında Muammer Güler vardı" diyen Korkmaz üçüncü grubun başında Taha Ahmet Alacacı'nın bulunduğunu, soruşturmada "1 numara" dedikleri kişinin de Tayyip Erdoğan olduğunu söyledi. Emri altındaki yaklaşık 8 polisle altın kaçakçılığı, kara para aklama ve bu suçların organize suç birimi halinde işlenmesini soruşturduklarını söyleyen Korkmaz, soruşturmanın sonradan rüşvet ve evrakta sahteciliğe uzandığını belirtti. Halkbank'ta birçok kişiden şüphelendiklerini ancak Hakan Atilla'nın hiç rüşvet almadığını ifade eden Korkmaz, Süleyman Aslan'ın evine yapılan operasyonda ayakkabı kutularında saklanan rüşvet paralarını bulduklarını söyledi. Korkmaz, Muammer Güler'e oğlu Barış Güler aracılığıyla 200 bin dolar ödeme yapıldığını belirtti.

Avukat ve eski CIA direktör yardımcısı David Cohen, tanık kürsüsünde Atilla'nın avukatlarından Victor Rocco'nun sorularını yanıtladı.

Tekrar ifade veren Korkmaz soruşturma dosyasının bir kısmının kopyasını, zarar göreceği veya kaybedileceği düşüncesiyle aldığını belirtti.

Stratejik ortakların açık-gizli suç dosyası!

Trump'un Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak ilan etmesinin ardından İsrail ve Türkiye'nin, yani iki stratejik ortağın ilişkileri yeniden gündeme geldi. Erdoğan'ın "işgal devleti" olduğunu "yeni keşfettiği" İsrail ile Türk devletinin karşılıklı münasebetlerinin dünden bugüne nasıl kirli ve kanlı hesaplara dayandığı ise biliniyor. Türkiye-İsrail ilişkisinin mahiyeti İsrail'in kurucusu Ben Gurion tarafından yoz bir ifadeyle şu şekilde tariflenmişti; "Türkiye bize herkesin önünde nikah kıydıkları eşleri gibi davranmak yerine, hep bir metrese davranır gibi davrandı."

1948'deki kuruluşundan birkaç ay sonra İsrail'i tanıyan ilk "Müslüman" ülkenin Türkiye olduğunu artık hemen herkes biliyor. Uzun bir dönem bu iki stratejik ortak arasındaki ilişki inişli çıkışlı seviyelerde sürdü. Türkiye, bir başka "dindar" hükümet döneminde (Refah Partisi) İsrail ile ekonomik ve askeri ilişkilerini doruk noktasına çıkardı. '90'lı yıllarla birlikte ilişki ağı daha bir karanlık hal aldı. "Bin operasyonda" kullanılan kayıp silahların İsrail'den temin edildiği gündeme geldi. Ortadoğu'da bir terör merkezi olarak hareket eden İsrail, Türk devletinin kontrgerillasını "faili meçhul" cinayetlerde, kaçırıp kaybetmelerde, köy yakmalarda kullanılmak üzere silahlandırdı.

Bu ekonomik-askeri işbirliği bugün AKP döneminde de sıkı bir şekilde devam etmektedir. Gazze'yi bombalayan İsrail pilotları eğitimlerini Konya ovasında yapmıştır. Şu günlerde biri Filistin, diğeri Kürt halkına kan kusturan iki devletin sözcülerinin birbirlerini işledikleri bu insanlık suçlarından dolayı karşılıklı suçlamaları tam bir ikiye bölümlüktür. Her ikisinin eline de bu halkların kanı bulaşmıştır. Her iki taraf da Kürt ve Filistin halkının yaşadığı acılardan doğrudan sorumludurlar, birbirlerinin işledikleri insanlık suçlarına ortaklardır.

*

Biz kronolojik olarak Türkiye ile İsrail arasındaki stratejik ortaklıkları anlatmaya devam edelim... Türkiye 1989'da, İsrail'in BM'de temsilini yasaklayan karar tasarısına ret oyu verdi. Türkiye ve İsrail arasında 1994'te güvenlik, 1996'da askeri alanda eğitim ve işbirliği anlaşması imzalandı. 1997 yılında F-4 uçaklarının modernizasyonu projesi ihalesi İsrail'e verildi. Hem de İsrail Havacılık Endüstrisi (IAI) firmasının bu proje için yeterli olmadığı bilindiği halde, bakanlar kurulunun 'hizmete özel' kararıyla... Savunma sanayisinde işbirliği ve serbest ticaret

anlaşmalarının ardından Türkiye, İsrail ve ABD donanmaları 1998'de Akdeniz'de ortak tatbikat düzenledi.

2000 yılında Şaron'un Mescid-i Aksa'ya provokatif bir ziyaret yapmasının ardından İkinci İntifada başladı. İsrail'in Filistin'e yönelik saldırılarının arttığı bir dönemde, 2002 yılında 170 adet Amerikan M60 tanklarının yenilenmesiyle 1 milyar dolarlık anlaşma imzalandı. Fakat görünürde ilişkiler soğumuştur. Beş yıl sonra ilişkilerin 'iyileştirilmesine' yönelik adımlar atıldı. Dönemin Dışişleri Bakanı Abdullah Gül ve Başbakan Erdoğan 4 ay arayla İsrail ve Filistin'i ziyaret etti. 15 Temmuz 2004'te Ankara'da bir mutabakat zaptı imzalanarak, Serbest Ticaret Anlaşması kapsamında "temel ve işlenmiş tarım ürünleri ticaretindeki tavizlerin karşılıklı genişletilmesini müzakere etme konusunda" karar alındı. Bu Türkiye'de tarımın İsrail eliyle çökertilmesi için varılan bir antlaşmaydı. İsrail'e Konya'dan da 2004 yılının sonunda 40 bin dönüm arazi satıldı.

Ayrıca 2004 yılında Manavgat suyunun 20 yıl boyunca İsrail'e satılmasına ilişkin ön antlaşma imzalandı. Yine Anamur suyunun da İsrail'e pompalanacağı 2016 yılının başında gündeme gelmişti. Kısaca İsrail'in içme suyunu Türkiye sağlıyor.

1 Mayıs 2005 tarihinde İsrail'i ziyaret eden Erdoğan, 200 milyon dolarlık Heron anlaşması yaptı. Ayrıca M60 tanklarının modernizasyonu için yeni protokol ve 17 ayrı askeri proje görüşmesi yapıldı. 2006 Haziran ayında İsraili Karmel Halıları 9

milyon dolar yatırım yaparak Türkiye'deki Atlas Halı şirketinin hisselerinin yüzde 51,1'ini satın aldı. İsrail'in 12 Temmuz 2006'da Lübnan'a ve 27 Aralık 2008'de Gazze Şeridi'ne saldırması ile ilişkiler yeniden perdenin arkasına taşındı. İsrail, 6 Eylül 2007 tarihinde Suriye'nin gizli nükleer reaktörünü vurduğunda Türkiye hava sahasını kullandı. 13 Şubat 2009 tarihinde, dönemin Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, okullarda İsrail mallarının boykot edilmemesi için genelge yayımladı! Sahnede ise alçak seviyedeki bir koltuğa oturan Türkiye'nin İsrail büyükelçisi, Erdoğan'ın Davos'ta "one minute" çıkışları vardı.

İsrail'in Mavi Marmara saldırısından iki hafta önce, Türkiye İsrail'in OECD'ye üye olmasına izin verdi. 31 Mayıs 2010 tarihinde gerçekleşen Mavi Marmara saldırısı ise Erdoğan tarafından kendi tabanını tutmak için bir koz olarak kullanıldı. Fakat ilerleyen süreçte İsrail ile varılan mutabakat, sözde İsrail karşıtlığının ne kadar sahte olduğunu gösterdi. Böylece Türkiye bir kez daha uluslararası düzeyde İsrail'in yardımına koşturdu. Olası bir yargılanmadan İsrail devleti bu antlaşma sonucu kurtuldu. Mavi Marmara saldırısında yaşamlarını yitirenlerin ailelerinden habersiz varılan antlaşma ile saldırıda görev alan İsrail askerleri aklanmış oldu.

İç kamuoyu Davos'ta "one-minute" ile çoşturulurken, aynı günlerde İsrail dostu milletvekili sayısı Filistin dostu vekillerden daha fazlaydı. TBMM'de Türkiye-İsrail Dostluk Grubu üyesi 361, Türkiye-Filistin Dostluk Grubu üyesi ise

sadece 60 milletvekili bulunuyordu!

*

Türkiye ve İsrail arasındaki gerek ekonomik, gerek askeri ilişkileri hiçbir gelişmenin olumsuz etkilemeyeceği Türk devletinin birçok yetkilisi tarafından defalarca söylenmiştir. Bu yüzden İsrail ile yapılan petrol, doğalgaz boru antlaşması fazlasıyla önemsenmektedir.

AKP döneminde ivmesi daha bir yükselen Türkiye-İsrail ilişkileri sözde soğudukça, yapılan ekonomik ve askeri antlaşmalar daha da artmıştır. 2009 yılı başında yaklaşık 1500 Filistinlinin hayatını kaybettiği İsrail saldırısı ve 2010 yılındaki Mavi Marmara olayı bile İsrail'le ticareti engellememiştir. 2009'da 1.522.436 dolar olan ihracat, 2010'da 2.080.148 dolara çıkmıştır. 2015 yılında İsrail'in Türkiye'ye ihracatı 1,6 milyar dolar, Türkiye'nin İsrail'e ihracatı ise 2,6 milyar dolardır. Toplamda 4,2 milyar dolar ediyor. 2014'te bu rakam 5,6 milyara ulaştı.

İsraili firmaların Türkiye'de göze çarpan yatırımları arasında Ofer Grubu'nun Tüpraş hisselerini satın alması ve iptal edilen Galataport ihalesi sayılabilir. İsrail'in en büyük bankası olan Hapoalim Bank, BankPozitif'in yüzde 57,5 oranında hissesini devraldı. Türk bankacılık sektörüne yatırım yapan İsrail, bu çerçevede BankPozitif'in kontrol hisseleri için C Faktoring'e 100 milyon dolar ödedi.

Türkiye'nin İsrail'e ihraç ettiği başlıca ürünler arasında otomotiv, demir-çelik, izole edilmiş teller, bakır tel, sırlı seramikten döşeme, kaldırım taşları, şömine ve duvar kerosu, mücevher, elektrikli makine ve cihazlar yer alıyor. İsrail'den ise petrol ve petrol ürünleri, tanklar ve diğer zırhlı savaş taşıtları, kimyasallar, plastik ve plastikten mamul eşya, demir çelik döküntü ve hurdaları, organik kimyasallar, elektrikli makineler, tıbbi cihazlar, dokunmamış mensucat ve ilaç ithal ediliyor.

*

Sonuç olarak Türkiye ve İsrail ilişkisinin gerçek yüzü yine en iyi AKP tarafından itiraf edilmektedir. Dönemin AKP sözcüsü Hüseyin Çelik, 14 Haziran 2010 tarihli *Milliyet* gazetesine yaptığı röportajda, "Türkiye'de anti-semitizmin bir geçmişi var. Fakat bizimle birlikte anti-semitizm falan yok. Aksine bakın sayın Başbakan'ın (Erdoğan) bu çıkışları olmasa Türkiye'de anti-semitizm daha çok artar" demekte, Coca Cola amblemi önünde Rabia işareti yapan Erdoğan'ın biriken öfkeyi yatıştırdığını söylemektedir.

Dinci faşizmin karanlığı ve çıkış arayışı

A. Engin Yılmaz

Eninde sonunda Türkiye’de de sınıfsal ayrımlara dayalı sosyal ve siyasal mücadeleler ön plana geçecek, sınıf ve kitle hareketinin büyük fırtınalarıyla yüz yüze kalınacağı günler gelecektir. Türkiye işçi sınıfı böylesi günleri karşılayacak devrimci bir programa sahiptir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri Cumhuriyet tarihinin en kapsamlı ve en ağır sosyal yıkım saldırılarıyla yüz yüzedir. Acımasız bir sömür, yıkım ve yağmanın yanı sıra, hiçbir burjuva hukuk normuna uymayan keyfi ve kural dışı bir dinci faşist rejim altında toplum adeta soluksuz bırakılmaktadır. Sermaye diktatörlüğünün demir yumruğu olan AKP, toplumun üzerine daha fazla taşınmaz bir ağırlık olarak çökmüş bulunmaktadır. Sonuçları, işçi sınıfı, ezilenler ve tüm toplumsal muhalefet için son derece ağır, yıkıcı, bunaltıcı ve çürütücüdür.

AKP ve şefi Erdoğan, ölçü ve kural tanımaz bir kudurganlığın, demokratik haklardan yoksunluğun, yağma ve talanın, hırsızlık ve rüşvetin, kirin ve kanın, ahlaki ve insani değerlerden yoksunlaşmanın mimarıdır. Ülke Olağanüstü Hal koşullarında, hiçbir yasal sınırlama tanımayan tek adam diktatörlüğüyle keyfi bir şekilde yönetilmektedir.

Ardı arkası kesilmeyen saldırıların ağır toplumsal, iktisadi ve siyasal sonuçları özellikle işçi sınıfını hedeflemektedir. Çünkü saldırı burjuva sınıfının saldırısıdır, dolayısıyla öncelikli hedefi işçi sınıfıdır. Fakat yanı sıra, başta Kürtler olmak üzere Alevileri, diğer etnik ve dinsel azınlıkları, kadınları, tüm duyarlı toplumsal katmanları da kapsamakta, baskı, terör ve tutuklamalarla onlar da nefes alamaz hale getirilmeye çalışılmaktadır.

Dinci faşist iktidar dış politikada da Türkiye’yi çok yönlü bir batağa saptırarak buluyor. Ortadoğu’da, özellikle de Suriye’deki savaşta emperyalistlere taşeron rolü üstlenmiş, “yeni Osmanlıcılık” rüyalarıyla boyunu aşan hesap ve beklentiler içine girmişti. Zira emperyalizme tetikçilik yapmanın bir ödülü olacağı inancındaydı. Maceranın sonu yeterli açıklıkla ortadadır. Tüm politika ve hesapları boşa çıktı. Sermaye devleti Suriye üzerinden bir batağa gömüldü. Geline aşamada sadece Suriye değil, bütün bir bölge politikasını neredeyse Kürt sorunu üzerinden şekillendirmekle yüz yüze kalmıştır. Son haftalarda büyük gerilimlere konu olan “Suriye’de siyasi çözüm” ve Soçi tartışmaları önemli ölçüde Kürt sorunuyla bağlantılıdır. Emperyalist güçlerin karşı karşıya geldiği Ortadoğu’da, bağımsız tercih ve iradesi bulunmadığı için, adeta iki arada bir derede durmaktadır.

Ortadoğu’da bu içler acısı tablo yaşanırken, New York’ta da Zarrab’ın itiraflarıyla yer yerinden oynuyor. Bunlara bir de Man Adası’na yapılan para transferinin ortaya saçılan belgeleri eklendi. Tüm bunlar karşısında dengesini yitiren AKP şefi herkese tehditler savuruyor. AKP çetesi apaçık ortaya serilen çürümüşlüğüne tam bir soysuzlukla “milli mesele” haline getirmeye çalışıyor. CHP’yi “ihanet partisi”, “Türkiye’nin milli güvenlik sorunu” ilan ederek partinin Genel Baş-

kanı ve Parti Meclisi üyeleri hakkında soruşturma başlatılmak gibi bir ilke imza attı. Düzenin koruyucu ve kollayıcısı olan bir devlet partisinin ortalığa saçılan pisliği belgelerle dile getirmesinin üstüne polisiyle, savcısıyla, “bedelini ödeyecek” tehditleriyle gidiyor. Meşruluğu tartışmalı hale gelerek önemli bir moral darbe almış, her açıdan sıkışmış, açmazları büyümüş, kusursuz hizmette bulunduğu emperyalist efendileri ve işbirlikçi büyük burjuvazinin önemli bir kesimi tarafından gözden çıkarılmış dinci faşist iktidarın elinde, baskı, şiddet ve terörden başka bir araç kalmamış bulunuyor. Bunun için de 2019’a, hiçbir hukukun kendisini bağlamayacağı olağanüstü koşullarda ve devlet terörü ortamında gideceğini ilan etmiş, umudunu buraya bağlamış durumda.

Bu ağır ve bunaltıcı ortamda sınıf ve emekçi kitlelerin yanı sıra sol akımlar da bir arayış içinde ve çıkış bulma çabasında.

TÜKETİLEN “PROJELER”, ETKİSİZ VE SONUÇSUZ “BİRLİKLER”

Toplumu sindirme saldırılarının gündelik olarak yaşandığı, sadece devrimin güç ve olanaklarını değil tüm toplumsal muhalefeti boğmak, sınıf ve kitle hareketinin gelişmesinde rol oynayabilecek politik güç ve akımları ezmek, emekçi kitleleri mücadeleden alıkoymak ve he-

defini şaşırtmak için sayısız araç ve yöntem kullanıldığı bir dönemdeyiz. Ağır bir siyasal gericilik ortamı ve durgunluk içinde bir sınıf ve kitle hareketi olgusuyla karşı karşıyayız.

Tarihinin en zayıf dönemini yaşayan sol harekete, bu durumdan nasıl çıkılır sorusuna, kendi konumu üzerinden yanıt aramakta, bunun ifadesi adımlar atmaktadır. Daha da sağa kayan reformizm, düzenin kemalist akımları ve CHP türü düzen partilerinin yanı sıra sendikal ihanet çeteleriyle “çoğulcu, paylaşımcı ve özgürlükçü” demokrasi ve barış projeleri, “birlikler” peşinde koşmaktadır. Devrimci olmak iddiasındaki öteki bir kesim ise “birleştirici ve kucaklayıcı” proje ve “birlikler”den çok Kürt ulusal hareketine yaslanarak bir çıkış yolu aramaktadır. Tümünün ortak özelliği, uzun yıllara yayılan bir çözülüş sürecinin sonunda devrimci kimlik ve konumlarını tüketmiş olmalarıdır. Bunu tamamlayan öteki bir temel ortak özellikleri ise, işçi sınıfının dışında olmaları, onun tarihsel rolü ve misyonuna inanmamaları, “devrimci toplum projeleri”ni işçi sınıfının dışında başarabileceklerine inanç duymalarıdır.

“Bu karanlık tabloyu değiştirmek, demokratik bir ülkede yaşayabilmek için Türkiye’de hukukun üstünlüğüne dayanan, çağdaş, çoğulcu ve katılımcı bir demokrasinin inşa edilmesine ihtiyaç vardır” tespit ve inancından hareketle, AKP faşizmine karşı “demokrasiden yana olan bütün güçleri bir araya getirerek laik, demokratik bir Türkiye yaratabilmek”, ana gövdesiyle solun tek amacıdır. Ancak bu hedeflerle “tarihsel değer”de önem ve anlam atfedilen birçok “birlik”, “platform” ve “cephe”nin kuruluşu ilan edilse de, unutulmaları için fazla bir zamanın geçmesine gerek kalmıyor. Bazı etkisiz ve baştan savma basın açıklamaları ve salon etkinlikleri dışında varlıkları bir anlam taşıyor. Aynı durum Kürt hareketinin bayrağı altında toplananların “devrimci birlikler”i için de geçerli.

Sermaye iktidarının saldırılarına karşı en geri bir çizgide bile mücadele etmek diye bir sorunu olmayan, sınıf hareketinin gelişmesinin önüne bir barikat olarak dikilen, despotik bir örgütlenme anlayışına sahip olan sendika bürokratlarıyla, yanı sıra, misyonu ve varlık nedeni sermaye iktidarının sömürü ve yağmasını meşrulaştırmaktan ibaret olan CHP gibi bir düzen partisiyle “emek ve demokrasi” mücadelesi verilebileceğine inanmak, liberal reformist hareketin geldiği hazin yerdir.

Reformist hareketlerin akıbeti bir yana bırakılırsa, geleneksel halkçı devrimci akımlar özellikle '90'lı yılların ortalarından itibaren sürekli bir çözülüş süreci içinde, örgütsel bir tasfiye ve devrimci kimlik erozyonu yaşadılar. Birbirini izleyen tasfiyeci yönelimlerle devrimci çizgi, örgüt ve stratejilerini adım adım terk ettiler. Kürt hareketinin peşinde kuyrukçu bir sürükleniş içindeki halkçı devrimcilik artık çözülmüş ve tükenmiş durumdadır. Dolayısıyla, kimlik, ilke, çizgi ve programları üzerinden bakıldığında, bugün bir devrimci hareket olgusundan söz etmek neredeyse olanaksızdır. Bu akımların devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek konusunda yapabilecekleri bir şey kalmamıştır.

Sınıfın ve emekçi kitlelerin her şey rağmen mücadele isteğini ortaya koyduğu, bunu çeşitli eylem biçimleriyle somutlayarak bir çıkış yolu aradığı ortadadır. Bu arayışı kucaklayarak, devrimci kitle mücadelesi açısından yaşamsal olan devrimci bir sınıf hareketi geliştirme sorumluluğu komünistlerin omuzlarındadır.

İŞÇİ SINIFI: KUCAKLAYICI, BİRLEŞTİRİCİ VE DEVRİMCİ TEK TOPLUMSAL GÜÇ

İşçi sınıfını, emekçi kitleleri, Kürtleri, Alevileri, diğer etnik ve dinsel azınlıkları, kadınları, tüm duyarlı toplumsal katmanları hedef alan saldırı bir sınıf saldırısıdır. Yanıtı da öncelikle sınıf cephesinden ve sınıf ekseninde verilmek durumundadır.

Dinci faşist iktidar, dinsel gericilik, mezhepçilik, şoven milliyetçilik silahlarını kullanarak özellikle işçi sınıfını, daha genel planda kitleleri bölme ve kendi gerçek sorunlarından uzaklaştırmada önemli bir başarı elde etti. İşçi sınıfını kendi oy deposu haline getirdi. Bunun karşısında yapılması gereken, sınıfsal ayrımlara dayalı sosyal-siyasal çatışmayı örgütlemek, sınıfı dinsel gericiliğin elinden çekip almaktır. Bu ise ancak sınıf hedefli ve fabrika eksenli bir çalışmada ısrarla başarılabilir.

Nesnel-tarihsel konumuyla çağdaş toplumun tek devrimci öncüsü olan işçi sınıfı bilinçli ve örgütlü bir güç haline getirilmeden, siyasal mücadelede başarı elde edilemez. Bugünün Türkiye'sinde sınıfı kazanamamak, onun politik gelişimini örgütleyememek siyasal mücadelenin en temel sorunu ve zafıdır. Türkiye burjuvazisinin gücü aynı zamanda buradan, işçi sınıfının güçsüzlüğünden, örgütsüzlüğünden ve bağımsız bir politik güç olmamasından gelmektedir.

Türkiye işçi sınıfı, bugünkü zehirli havayı dağıtabilecek, siyasal dengeleri değiştirebilecek, kent ve kır emekçilerinin istem ve özlemlerini kucaklayıp onların mücadelesine önderlik edebilecek, Kürt hareketi başta olmak üzere tüm muhalif kesimlerin mücadelesini devrimin imkânına dönüştürebilecek biricik güçtür. Bütün sorun onu bağımsız politik bir özne haline getirmektir. Tek çıkış ve tek çözüm yolu budur.

GERÇEKÇİ BİRİCİK TOPLUMSAL PROJE: SINIFIN SOSYALİST PROGRAMI

Özel mülkiyet ve artı-değer sömürüsü üzerinde yükselen kapitalist sistem, burjuvazi ve proletarya olarak çıkarları birbiriyle uzlaşmaz iki temel sınıfa dayanıyor. Her türden eşitsizliğin, sömürünün, dinsel gericiliğin, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğun, ezilen ulus, milliyet, cins ve inançların üzerindeki baskı ve zorbalığın gerisinde bu özel mülkiyet düzeni vardır. Bunları yok edebilmek, burjuvazinin sınıf iktidarını yok etmeyi zorunlu kılmaktadır.

Kapitalizm insanlığın hiçbir temel sorununu çözemez ve ona bir gelecek sunamaz. Yalnızca sosyalizm yokluğu, yoksulluğu ve işsizliği yok edebilir. Yalnızca sosyalizm eğitim, sağlık, elektrik, su, yakıt, ulaşım, kültür, sağlıklı konut vb. temel ihtiyaçları ücretsiz olarak sunabilir. Yalnızca sosyalizm cehaleti ve gericiliği alt edebilir, insanın insan üzerindeki sömürüsünü ortadan kaldırabilir. Yalnızca sosyalizm Kürt ulusunun yanı sıra baskı ve zorbalık altında tutulan öteki azınlıklara eşitlik ve özgürlük verebilir. Yalnızca sosyalizm kadın cinsi üzerindeki tüm baskıların yok edilmesini, kadının eşit ve özgür bireyler haline gelmesini sağlayabilir. Fakat tüm bunların olabilmesi için, sömürücü burjuvazinin ve bu sınıfın egemenlik aracı olan devlet iktidarının alaşağı edilmesi, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin yok edilmesi, emperyalist kölelik ilişkilerinin dışına çıkılması zorunludur.

İşte sınıf ve emekçiler için somut, birleştirici ve gerçekçi biricik "toplum projesi", demek oluyor ki programı budur. Arayış içindeki sınıf ve emekçi kitlelere sunulacak devrimci çıkış programı budur. Bunun dışındaki "ütopya", "program" ve "toplum projeleri"nin hiçbir karşılığı yoktur. İnsan hakları, demokrasi, eşitlik ve özgürlük gibi kavramları sınıfsal içerikten koparan, kapitalizm içinde çözümler arayan proje ve programlarla emekçilerin hiçbir sorununa çözüm getirilemez.

Bugün insanlığa dayatılan bu karanlık ve gericilik kalıcı olamayacaktır. Zira doğası gereği krizlerini aşma imkanına sahip olmayan kapitalizm, sınıf mücadelesinin serpilip gelişeceği zemini güçlendirecek ve kendi sonunu hazırlayacak koşulları yaratmaya devam etmektedir. Eninde sonunda Türkiye'de de sınıfsal ayrımlara dayalı sosyal ve siyasal mücadeleler ön plana geçecek, sınıf ve kitle hareketinin büyük fırtınalarıyla yüz yüze kalınacağı günler gelecektir. Türkiye işçi sınıfı böylesi günleri karşılayacak devrimci bir programa sahiptir. Bütün sorun, bu programın proletarya ve emekçi kitlelerin elinde yıkılmaz bir maddi güce dönüştürülmesidir.

"Türkiye ekonomisi" büyüdü ama...

Yüksek işsizlik ve enflasyonla krizini işçi ve emekçilere ödettiren Türkiye kapitalizminin, 2017 yılı 3. çeyrek büyümesinde bu olgu bir kez daha gözler önüne serildi.

Sermaye devletinin hesap yöntemi değiştirilerek şişirdiği ekonomik büyüme verilerinin 2017 üçüncü çeyrek rakamları açıklandı. Yüksek işsizlik ve enflasyonla krizini işçi ve emekçilere ödettiren Türkiye kapitalizminin, 2017 yılı 3. çeyrek büyümesinde bu olgu bir kez daha gözler önüne serildi.

"Net işletme gelirleri" adı altında, patronların payındaki artışlar dikkat çekerken, iş gücü harcamalarının payı ve dolayısıyla da işçi sınıfının gelirleri düşüş gösterdi.

RAKAMLARDA 2016 3. ÇEYREĞİNDEKİ KÜÇÜLMENİN ETKİSİ

TÜİK tarafından açıklanan rakamlara göre, geçtiğimiz yılın üçüncü çeyreğine kıyasla, 2009 baz alınarak hesaplanan zincirlenmiş hacim endeksi yüzde 11,1 artış kaydetti. Yüzde 5 civarlarında seyreden ekonomik büyüme oranının, çift hanelere çıkmasındaki temel etken ise geçtiğimiz yılın üçüncü çeyreğinde yaşanan ekonomideki daralma oldu.

HİZMET, İNŞAAT SEKTÖRLERİNE VE İÇ TÜKETİME DAYALI BÜYÜME

Büyüme endeksinin sektörlere göre dağılımında ise, hizmetler ve inşaat sektörlerindeki toplam katma değerlerin yüzde 20 civarındaki artışları dikkat çekti. Hizmetler sektörü toplam katma değeri yüzde 20,7 artarken inşaat sek-

törü katma değeri yüzde 18,7 büyüdü. Tarımdaki katma değer yüzde 2,8, sanayi katma değeri ise yüzde 14,8 artış gösterdi.

Harcamalar yöntemiyle GSYH büyümesinde öne çıkan iki etken ise tüketim harcamaları ve ihracat oldu. Yerleşik hanehalklarının ve hanehalkına hizmet eden kâr amacı olmayan kuruluşların (HHKOK) toplam nihai tüketim harcamaları, geçtiğimiz yılın aynı dönemine kıyasla yüzde 11,7 artış gösterdi. Aynı döneme kıyasla mal ve hizmet ihracatı ise yüzde 17,2 büyüdü.

NET İŞLETME KÂRLARI TIRMANDI, İŞ GÜCÜ VE SABİT SERMAYE HARCAMALARI DÜŞTÜ

Öte yandan büyüme rakamlarında dikkat çeken bir diğer nokta da, gelir yöntemiyle hesaplanan GSYH'nin bileşenlerin paylarındaki değişimler oldu.

Buna göre, yüksek büyüme gösteren Türkiye kapitalizmi, sabit sermaye ve iş gücü harcamalarını küçültürken işletme kârlarını büyütüyor.

Üçüncü çeyrekteki dağılımda; iş gücü ödemelerinin payı yüzde 32,7, sabit sermaye tüketiminin payı 15,8'e düşerken, net işletme artışı/karma gelir yüzde 52,2'ye çıktı. Bu paylar 2016 başından bu yana.

Geçtiğimiz yılın 3. çeyreğinde bu paylar sırasıyla, yüzde 35,6, 16,5 ve yüzde 48,7 olarak gerçekleşti.

Taşeron işçisine kadro aldatmacası

Taşeron işçileri ile ilgili yeni bir yasa tasarısı gündemde. Ancak hükümet yetkililerinin genel hatlarıyla yaptıkları açıklamalar dışında, ayrıntılara dair henüz netleşmiş bir bilgi yok. Yeni düzenlemenin Bakanlar Kurulu'nun ardından meclise sunulması bekleniyor. Buna rağmen AKP'nin taşeron sorununu çözdüğüne dair şaşalı açıklamalar yapılıyor, yazılar yazılıyor. Oysa ki özellikle seçim dönemleri öncesinde propaganda konusu olan "taşerona kadro" vaadi, bir kez daha içi boş ve aldatıcı bir yasal düzenlemeye konu ediliyor.

AKP'nin yeni düzenlemesinde sadece merkezi yönetimlerde çalışan yaklaşık 450 bin taşeron işçisi, yerel yönetimlerde çalışan yaklaşık 400 bin işçi, 4-C statüsünde çalışan 25 bin geçici personel ve 23 bin mevsimlik işçi yer almaktadır. Ancak bu yasal düzenlemede kadrolu işçi olma, yani kamu işçisi olma hakkı sadece merkezi yönetimlerde çalışan yaklaşık 450 bin taşeron işçiyi kapsamaktadır.

Merkezi yönetimlerde çalıştırılan işçilerin 657 sayılı Devlet Memurları Yasası'nın 4-D maddesi kapsamında kadroya geçebilmesi için hem güvenlik soruşturması hem de sınav şartı getirilmektedir. Taşeron işçileri, son aldıkları ücret ve mali haklarla kadroya geçirilecek, ancak mevcut kadrolu işçilerle arasındaki ücret farkı devam edecektir.

Yerel yönetimlerde, yani belediyeler ve il özel idarelerinde çalışan taşeron işçileri ise kadrolu işçi olamayacaktır. Belediyelerde çalışan taşeron işçileri, belediyeler tarafından kurulan şirketlere, yani belediye iktisadi teşekküllerine (BİT), il özel idarelerinde çalışan taşeron işçileri ise il özel idarelerinin iktisadi teşekküllerine geçirilerek istihdam edilecek. Yani işçiler için değişen sadece patronun taşeron şirket değil, iktisadi teşekkül olması olacaktır. BİT'ler Türk Ticaret Yasası'na tabi "Özel hukuk tüzel kişileri" kuruluşlardır. Belediyelerdeki üç istihdam türünden biridir. (Belediyenin kadrolu işçileri, BİT'lerde çalışan işçiler ve taşeron firmalarda çalışan işçiler vardı.) Şimdi yeni düzenlemede taşeron firmalardaki işçiler BİT'lere alınacaktır. Sonuçta belediyenin asıl patron, belediye şirketinin ise alt şirket (taşeron) olduğu koşullarda işçiler için değişen bir şey olmayacaktır. Oysa ki belediyelerde çalışan işçilerin talebi belediyenin kendi kadrolu (657 sayılı Devlet Memurları Yasası'nın 4-D maddesi kapsamında) işçisi olmaktır. Belediye şirketlerinde işçi alıp çıkarmaların daha

Propagandalarını yaparken tüm taşeron işçilerine kadro veriliyormuş algısı yaratan AKP'nin getireceği düzenleme pek çok işçide hayal kırıklığı yaratmıştır. "Taşerona kadro" vaadinin özel sektörde çalışan taşeron işçileri kapsamadığı gibi, özelleştirme kapsamındaki 69 kuruluşta çalışan yaklaşık 50 bin taşeron işçisinin akıbeti ise yine belirsiz bırakılmıştır.

kolay olacağı, "güvencelerinin" belediye yönetiminin insafına kalacağı ve bunun da özellikle AKP için seçim şantajına dönüşeceği ise malumdur.

Öte yandan ücret ve mali haklar bakımından kadrolu belediye işçileri ile aralarında ciddi farklar olacaktır. İşçiler mevcut ücret ve mali haklarıyla şirketlere geçirileceği için ücretlerinde geçişten kaynaklanan bir artış olmayacaktır. Hâlihazırda kadrolu belediye işçilerinin sendikaları ve toplu iş sözleşmeleri olduğu için görece yüksek olan ücretleri ile belediye şirketlerinde çalışan işçilerin ücretleri arasında fark büyük olacaktır. İşçiler arasında, aynı işi yapmaları ve aynı kıdeme sahip olmalarına rağmen eşit ücret alamayacakları için sorunlar yaşanacaktır. Öte yandan belediyelerin kadrolu işçilerine yılda 52 günlük ücret tutarında ilave ikramiye ödenirken, belediye şirketinde çalışan işçilere ödenmiyor. Buradan gelen farklar da devam edecektir.

Yeni düzenlemede yer alan 4-C'liler ile ilgi değişim ise, geçici personellikten, sözleşmeli personelliğe geçiştir. Yani 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 4. Maddesinin c fıkrasında "geçici personel" diye tanımlanan – ne işçi ne de memur sayılan- statüde çalışan işçiler 4-b'de tanımlanan "sözleşmeli personel" statüsüne alınacaklar. Ancak bu

statüler 657'ye tabi devlet memurlarının hak ve ücretlerinden farklı ve düşük statüde oldukları için bir güvence ve kadro anlamına gelmemektedir.

Mevsimlik işçiler için ise düzenlemede "geçici iş pozisyonları" tanımı değiştirilmemekte ve yine sürekli işçi kadrosu sağlanmamaktadır. Yapılacak düzenleme, bir yılda çalışma süresi 5 ay 29 günü geçemeyen mevsimlik işçilerin, azami çalışma sürelerini 9 ay 29 güne çıkarmayı hedeflemektedir. Ancak bu bir garanti olmayacak, mevsimlik işçiler daha kısa sürelerle de çalıştırılabilecektir.

Propagandalarını yaparken tüm taşeron işçilerine kadro veriliyormuş algısı yaratan AKP'nin getireceği düzenleme pek çok işçide hayal kırıklığı yaratmıştır. "Taşerona kadro" vaadinin özel sektörde çalışan taşeron işçileri kapsamadığı gibi, özelleştirme kapsamındaki 69 kuruluşta çalışan yaklaşık 50 bin taşeron işçisinin akıbeti ise yine belirsiz bırakılmıştır. Aralarında TCDD, PTT, Çay-Kur, AOÇ, BOTAŞ, TOKİ, Et ve Süt Kurumu, Eti Maden, TEDAŞ, Milli Piyango, Sümer Holding, Merkez Bankası, Ziraat Bankası, Halkbank, Kalkınma Bankası, Eximbank, TMSF, Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı, Anadolu Ajansı, TRT, Borsa İstanbul, Devlet Malzeme Ofisi, Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş., Türkiye Denizcilik İşletmeleri gibi

kuruluşlarda çalışan 50 bin işçinin ya çalıştığı şirketin kamu-özel ortaklığı şeklinde olmasından dolayı ya da çalıştıkları kurumların bir süre sonra özelleştirilecek olması gereğiyle kadroya alınmalarının zor olduğu belirtilmektedir.

Kadro beklentisi boşa düşürülen bir diğer işçi bölümü de kamuda farklı ihaleler ile çalıştırılan işçilerdir. Örneğin, "araçla personel çalıştırmaya dayalı hizmet alımı" kapsamında çalışan işçiler, şoförlü araç kiralama, yemek hazırlama gibi alanlarda çalışan taşeron işçileri bu anlamda yeni düzenlemede yer almıyorlar. Ayrıca Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı bünyesinde bulunan Ankara, Trabzon, Aksaray, Urfa, Sivas, Bayburt, Muş ve Kütahya olmak üzere 8 ilde taşeron şirket üzerinden çalıştırılan 1135 dolayında ALO 170 çalışanın da kadro dışı kaldığı belirtilmektedir.

Görüldüğü gibi "kadro" vaadi ile oy depolamak isteyen AKP'nin kadro yalanı bu yeni düzenlemeyle ifşa olmuştur. İşçilerin en meşru hakkı olan insanca yaşama yetecek ücrette, güvenceli çalışma hakkı bir kez daha boşa düşürülmüştür. İşçiye-emekçiye en az bütçenin ayrıldığı sermaye düzeni gerçeğinde işçilerin haklarını elde etmesinin yegâne yolu, üretimden gelen güçlerinin farkına vararak, fiili meşru mücadeleyi yükseltmektir.

Yapılması gereken açıktır: Grev!

Metal TİS'lerinde beklenen oldu. MESS ile sendikalar arasındaki görüşmelerde oyalama taktikleri ve göstermelik esip gürlemeler eşliğinde sona gelindi ve uyuşmazlık zaptı tutuldu.

Görüşmeler başından beri metal işçisinin MESS'le uyuşabileceği bir nokta olmadığı açıkken, görüşme masasına oturan sendikaları süreç boyunca eli kolu bağlı bekledi. Görüşmelere yön verecek eylemlere girişmedi. Bırakalım eylemli bir süreç örgütlemeyi bunun hazırlığını dahi yapmadı.

MESS ise boş durmadı. Beklentiyi düşürmek için açıklama üzerine açıklama yaptı. MESS patronları sürekli rekabet koşullarından, ülkenin içinde bulunduğu durumdan, enflasyon oranında bir zammın beklenmemesi gerektiğinden, "iş barışı" için en az 3 yıllık sözleşmenin gerektiğinden dem vurdular. İkramiyeleri performansa dayalı hale getirmekten kıdem tazminatı fonunun kurulmasına kadar metal işçisinin kazanılmış haklarına dahi göz diken bir tutumla süreci devam ettirdiler.

MESS'in bütün hamlelerine çanak tutan, saldırıları göğüsleyemeyen ve dolayısıyla metal işçisine güven vermeyerek taleplerin kazanılabileceğine dair umutsuzluk yaratan sendikal anlayışlar teslim bayrağını çekmiş durumdadır. MESS'in pazarlığı aşağıya çekmek için yaptığı %3,2'lik teklif karşısında %10'luk bir ücret zammını başarı gibi göstermenin ve metal işçisindeki öfkeyi kontrol edebilmenin derdine düştüler.

Uyuşmazlık zaptının tutulmasıyla beraber fabrikalarda eylemler başladı. Sendikalar bir eylem planı açıklamasaydı metal işçilerinde biriken öfke kendilerini de hedef alacaktı. Kaldı ki başlayan eylemler sonuç almaktan uzak bir noktada duruyor. Kaşık-çatal eylemleri, servislere veya servislerden fabrikaya yürüme eylemleri, yemeğe ısıklarla, alkışlarla, sloganlarla gitme vb. eylemlerin Metal Fırına ile gelinen düzeyde artık hiçbir hüküm yoktur. Bir sınıf bölüğü düşünün ki, son TİS sürecinin ardından Türk Metal'i de karşısına alarak fiili-meşru bir direniş

çizgisiyle 15 gün üretimi durdursun, fiili greve çıksın ve ardından gelen TİS sürecinde taleplerine kaşık-çatal eylemleriyle sahip çıksın. Bu tablo en basitinden gülünçtür. Metal işçileri açısından yapılması gereken açıktır.

-Hangi sendikaya üye olurlarsa olsunlar tüm metal işçileri kendi fabrikalarından başlayarak vakit kaybetmeden inisiyatifi eline almalıdır. Kazanmak için taban iradesini yansıtabilecek komitelerini kurmalı, kendi temsilcilerini seçmeli, mümkün olan en geniş şekilde fabrikalar arası iletişim ve örgütlenme kanallarını yaratmalıdır. Bunun için Metal İşçileri Birliği ile irtibatını güçlendirmeli, süreci birlikte yürütmelidir.

-Metal işçisinin ihtiyaçlarını karşılamasa da, şu süreçten sonra taslaklardan geri adım atılmamalı; ücret zammında en az %38 artış (Türk Metal'in taslağında talep edilen), 2 yıllık sözleşme, ikramiyeler, kıdem tazminatı gibi kazanılmış haklar metal işçilerinin kırmızı çizgisi olabilmelidir. Metal işçileri bu talepler etrafında kenetlenmelidir.

-Tarihsel deneyimler göstermektedir ki; eller şaltere gitmeden, üretimden gelen güç kullanılmadan işçi sınıfının hakkı olanı alması mümkün değildir. Özellikle bu TİS sürecinde metal işçisine bo-

yun eğdirmek için elinden geleni yapan MESS, Türk Metal ve devlet ortaklığına karşı kararlı ve sonuç alıcı bir grev gerekmektedir.

-Bugünden sermayeyi grev korkusu sarmalıdır ki, geri adım atmaya başlasınlar. Ancak mevcut tabloya bakıldığında sermayenin böylesi bir korkusu olmadığı açıktır. Sendikaların uzlaşmacı tutumu, AKP'nin OHAL'i de kullanarak grevleri yasaklaması ve işçi sınıfının bugün için bu tabloyu aşacak bilinç ve örgütlülüğün yoksun oluşu bu rahatlığı yaratmaktadır. Ancak mevcut dengeleri bozacak olan da, sermayenin rahatını kaçırarak olan da metal işçisinin mücadele kararlılığı olabilir, olmalıdır.

-Bugün sendikaların inisiyatifinde yürütülen eylemler acilen aşılmalıdır. Bunlar oyalama, hava boşaltma taktikleridir. Metal işçisinin öfkesini dindirme, dindiremediği yerde "eylem de çıktık sonuç alamıyoruz" yılgınlığına düşürme oyunudur. Yılgınlığı ve umutsuzluğu dağıtmak için metal işçisi gücünün farkına varmalıdır. Fazla mesailere kalmama eylemleri yapılmaktadır. Ancak yetersizdir. Aylardır fazla mesailerle stoklar doldurulmuştur. Bugünden üretimi yavaşlatma, durdurma eylemleri başlatılmalıdır. Belki her gün 1 saatle başlanabilir. Ama

daha sonra üretimi durdurmaya dönük eylemler yoğunlaştırılmalı, sermayenin can damarlarını istediğimizde kesebileceğimizi göstermeliyiz ki, MESS gücümü zü görsün.

-Bugün metal işçisini OHAL korkusuyla dizginlemeye çalışacakları açıktır. AKP iktidarı OHAL'i grevleri yasaklamak, sermayenin önünü açmak için kullanmaktadır. Metal işçisinde "OHAL koşullarında greve çıkamazsın" algısı yaratmaya çalışmaktadır. Grev işçi sınıfının en temel hakkı ve silahıdır. Kimse buna engel olamaz. Buna engel olmaya kalkanlar açıktan sermayenin tarafında, işçi sınıfının karşısında yer almaktadır. O halde metal işçisi grev silahını sadece MESS'e karşı değil, sendikal bürokrasiye ve hükümete karşı da kullanmasını bilmelidir. "Biz nasıl hükümeti karşımıza alırız" demek, kendi gücünün farkında olmamaktır. İşçi sınıfı grev hakkı dahil bütün haklarını fiili mücadelelerle kazanmıştır. İşçi sınıfı bu topraklarda DGM'leri ezmiştir, saldırı yasalarını geri püskürtmüştür, hükümetler düşürmüştür.

-Bütün bu süreçte metal işçisini öncü güçlerinden, sınıf devrimcilerinden koparmak ve pusulasız bırakmak için ellerinden geleni yapacaklardır. "Birileri sizi kullanıyor", "işin içinde başka iş var", "bunların derdi başka", "bunlar terörist, vatan haini" edebiyatına sarılacaklardır. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere, ilerici-öncü işçiler gerici söylemlere karşı tutum almalı, bu söylemleri boşa düşürmek için azami bir mücadele içerisine girmeli, sermayenin kirli propagandası karşısında metal işçilerini aydınlatmalıdır.

Posco Assan işçileri eylemlerine tekrar başladı

İzmit'teki Posco Assan fabrikasında DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçiler 12 Aralık'ta fabrika önünde eylem gerçekleştirdi. Gazetemize bilgi veren Posco Assan işçisi, yaklaşık 49 kişinin "yüz kızartıcı suç" bahanesiyle 25/2 maddesinden, 29 kişinin de 17-18. maddeler gerekçe gösterilerek işten atıldığını hatırlattı. Patronun

"davayı çekeceklerine dair yazılı kağıt getirirlerse" belki 25/2 maddesini geri çekebileceğini söylediğini anlattı. "Artık nasıl bir iş döndüyse şu an kimse bir şey bilmiyor" diyen işçi 1 aya yakın zamandır gelmeyen yetki belgesini beklediklerini ifade etti. İşçi, işe iade davaları açan işçilerin her gün fabrika önünde eylemler yapmaya devam edeceklerini ekledi.

“Mücadele etmeyen işçi köleliğe mahkumdur”

İşçilerin arasında en başta konuşulan ve sonucu merak edilen konuların başında bunlar geliyor. Asgari ücret merakla beklenirken, metal sözleşmesi ise daha yüksek sesle konuşulan bir konu. Hatta birçok büyük fabrikada eylemlere konu oluyor. Çerkezköy’de de BSH, Arçelik, Hema gibi büyük fabrikalarda eylemler yapıldı. Ama inanın hepsi göstermelik. Geçen gün kahvede Hema’da çalışan bir arkadaşım ile konuştum. Toplu olarak çıkış eylemi yapmışlar. Talepler kabul edilmiş diye. Sordum, nasıldı işçi arkadaşların eyleme katılımı. Cevap ise şöyle oldu; “Öne yığıldılar kendi adamlarını, arkaya da taktılar bizleri, yırtıp durdular. İşçiler beklenti içinde olsalar da herkes bir yanıla umutsuz. O yüzden hiçbir ruh yoktu eylemde. Adeta zorla yaptık eylemi.”

İşçi arkadaş haksız da değil aslında.

Onların çalıştığı fabrikada eylem adında bir müdür var. Abartmıyorum, işçilere, mühendisler, hemcinsi kadın çalışanlara ağza alınmayacak küfürler ederken gıkını çıkarmayan bu çakma aslan görünümü çakallardan ne beklenir ki. Fabrika patronu Mehmet Hattat sendikacılarla alay edercesine “zam teklifi için virgünlü yanlış yere koymuşlar. Yüzde 3.8 zam verebiliriz” derken kafasını kuma gömen bu çakallardan ne beklenir ki. Hema Döküm’de işçilerin posası çıkarken ses çıkaramayanlardan ne beklenirdi ki. Sözün kısası bunların eylem yaptığını barmayın. Bunlar buldukları ilk fırsatta satış sözleşmesinin altına imzayı basacaklar.

Asgari ücret içinse 15 kişiden oluşan 3’lü şer ittifakının görüşmelerinden bir şey çıkmayacağı belli oluyor. İşçilerin insanca yaşayabileceği asgari ücret talebi

başka bahara kalacak.

Evet olumsuz konuştuğumun farkındayım ama ortada bir gerçek var. Biz işçiler, bazı örnekleri dışta tutarsak, mücadele etmiyoruz. Kaderimizin ipini kendi elimize alıp mücadele etmek yerine hep başkalarına pas atıyoruz. Pas attığımız yerler de o kadar yanlış ki akıl alır gibi değil. Biri diyor “hükümet bu sene asgari ücrete sağlam zam yapacak”, birileri diyor ki “komisyonda işçiler temsil edilmiyor.” Ama peki sen ne yapıyorsun diye sorarsak basın açıklamasının dışında koca bir hiç.

Biz işçilerin kaderinin ipi kendi elinde, bunu görmediğimiz sürece ne metal TİS’lerinden ne de asgari ücret zammından bir şey çıkmaz. Her zamanki gibi bize düşen kölelik olur.

ÇERKEZKÖY’DEN BİR METAL İŞÇİSİ

“Zafere giden yol kararlı mücadeleden geçiyor!”

Toplu sözleşme sürecinde artık sendikalar son düzlüğe gelmiş durumda. Sözleşme masasından “anlaşamadan” kalkmış oldular. Sendikalar fabrikalarında pasif eylemlerle işçilerin gazını almaya çalışmakta. Bilindik hikayelerle işçileri kandırmaya ve geçen dönemden deneyimle metal işçilerini kendine yedeklemeye uğraşıyorlar.

Metal işçilerinin bu sözleşmeden kazanımla çıkması ya da kendi isteklerinin kısmen karşılık bulması için bile diş diş bir mücadeleye girişmeleri kaçınılmaz. MESS kendi cephesinden metal işçisinin sırtındaki sömürüyü katmerleştirmek istemekte kararlı. Devletiyle, sermayesi ile OHAL’i ile bunu başarmak isteyecektir. Aslan geline yerde metal işçilerinin bu dayatmalara karşı vereceği yanıtıdır.

Metal işçileri ya MESS ve sendikaların kirli oyunlarına ve dayatmalarına boyun eğecek, fabrikalarda gece gündüz üç kuruşa sömürülmeye katılacaktır. Ya da kendi tarihini yazmak için kazanana kadar ne MESS’in dayatmalarına ne devletin yasaklarına takılmadan mücadele yolunu tutacaktır. Grev silahını kazanana kadar büyük bir kararlılıkla üretimden gelen gücüne güvenerek kullanacaktır. Evet bu çok değil fakat başka bir yol yoktur. Biz metal işçilerinin başka bir seçeneği yoktur. Metal işçisi olarak bizler MESS ve sendikaların sömürü ve yalan cenderesini başka türlü dağıtamayız. Tek seçenek mücadele ve sokaktır.

ÇERKEZKÖY’DEN TOMİS ÜYESİ BİR İŞÇİ

Asgari ücret mi, insanca bir yaşam mı?

Asgari ücrete bir tanım getirmek gerekirse en özlü biçimde şunlar ifade edilebilir: Bir insanın minimum düzeydeki geçim rahatlığı. Peki bu gerçekten insanca bir yaşamın ifadesi olabilir mi? Burada kastedilen rahatlığın göreceliliği ezenlerin gözündeki bahşedilmiş rahatlıktır.

Tüm bunlar bir yana, asgari ücretin miktarının değerini kıyaslayabileceğimiz en önemli unsur alım gücüdür. Eğer asgari ücretin yükselmesine rağmen alım gücü düşükse ve temel ihtiyaçlarda pahalılaşıma görülüyorsa asgari ücretin niceliğinin bir önemi yoktur. Asgari ücretin gündemde olduğu zamanlarda havalarda uçan rakamların tek başına bir karşılığı bize yaşamamamız gereken ideal bir hayatın cevabı olamaz.

ÇORLU’DAN METAL İŞÇİSİ BİR ÖĞRENCİ

Türk Metal’den satış öncesi ısınma ve ısıtma hareketleri

Türk Metal bulunduğu işyerlerinde çatal kaşık eylemlerine başladı. Türk Metal ilerleyen günlerde bu eylemlere dahil olarak sakal kesme eylemleri yapacağını duyurdu. Yine ilerleyen günlerde meydanlarda, cami yakınlarında toplanmaya başlayacak. Buralarda basın açıklaması yapacak. Oysa bu eylemler ile sonuç alınması mümkün değil.

Peki işçi sınıfından söz etmeyenler, emeğin kutsal bir değer olduğunu anlamayanlar eylemlerde bir araya gelen işçilere ne anlatacak. Belli ki ilk elden “MESS MESS şaşırma, sabrımızı taşıma” diye slogan atacaklar. Böylece işçinin biriken

öfkesini yatıştırmaya çalışacaklar.

Bu camiye yakın yerlerdeki eylemler neye benziyor biliyor musunuz? İşçilerin giyabi olarak kılınan cenaze namazına benzer.

İşçilere mücadele için söyleyecek bir lafı olmayanlar, diyecekler ki; “Arkadaşlar bakın Türkiye’de OHAL var. Biz bu aşamada güvenlik güçlerini geçemeyiz. Onlarla kaşı karşıya gelmemiz mümkün değil” Böylece yalandan da olsa almış oldukları grev kararından kaçacaklar.

Aslında Türk Metal bu aşamada bir takım oyunlar kurmaya başladı. Kapaklı, Çorlu ve Çerkezköy’de işçi kahvelerinde

kendine yakın adamları olan işçiler aracılığı ile “yüzde 10 zam olabilir” söylentisi yaymaya başladılar. Böylece işçinin zihnini bulandırmayı umuyorlar.

Zaten iki yıllık sözleşmeyi üç yıla çıkaranlardan işçinin hakkını savunmasını beklemek saflık olur. 1 Mayıs’ta alanlardan kaçanların beklentilere cevap vermesi mümkün değil. Bu gidişle beklentilerin çözümsüz kalma ihtimali yüksek.

İşçi sınıfı talep ve beklentilerinde kendine yakışanı yapmalı. Masaya yumruğunu vurup kendi kaderini kendi çizmeli.

ÇERKEZKÖY ARÇELİK’TEN
TÜRK METAL ÜYESİ BİR İŞÇİ

HT Solar'da hiçbir şey bitmiş değil!

Öncelikle belirtmeliyim ki, HT Solar'da adeta Çin çalışma rejimi bulunmakta. Sektörde önemli bir yer tutan fabrika, bizim emeğimizin gaspı ve onurumuzun çiğnenmesi üzerinde büyümekte. Performans dayatması, "ödül" adı altında cezalandırma ve baskıyı, mobbingi beraberinde getiriyordu. Esnek çalışmanın hakim olması, işçinin sabit bir işinin olmaması, özellikle işe giriş döneminde üretimin dışında cam silme, temizlik, çay getirip-götürme işlerinin bize yaptırılması sorunlarımızdan bazıları. Maaşlarımız net olarak hesaplamıyoruz. Bordroda bazı mesailerimiz gasp ediliyor. Yemekhanemiz fabrikada en üst katta, çay ocağı ise üretim alanının yanında. Yemekhane-den çay ocağına gitmek için üretim alanından geçmek zorundayız çünkü üretim alanında bone takmak zorunlu ve takmayınca hakaretlere maruz kalıyoruz. Fakat bu zorunluluk yönetim kadrolarına yok. Ayrıca yemekhane ile çay ocağı arası fazla olduğu için koşturmaktan nefes nefese kalıyoruz. Yarım saatlik öğle arasında oradan oraya koşturuyoruz. Kısacası HT Solar'da her an koşturma içerisindeyiz.

Keyfi bir şekilde tutanaklar tutuluyor, Genel Müdür Ahmet Belen'in aşağılayıcı konuşmalarına sık sık maruz kalıyorduk.

Fabrika kurulalı henüz bir yıl olmasına rağmen kötü çalışma koşullarından kaynaklı biz işçiler sık sık örgütlenme faaliyeti içerisine girdik. Geçtiğimiz Mart ayında sendikalaşma deneyimi yaşandı ve 30 arkadaşımız işten atıldı. Yakın zamanda tekrar sendikalaşma çalışması başladı ve işgalle mücadelemizi taçlandırdık.

Örgütlenme sürecinden kısaca bahsedersen; yaşadığımız zorluk alanları vardı fakat bunların üstesinden gelmeye çalıştık. İnsanlar kaygılıydı, daha önceki olumsuz sonuçlanan sendikalaşma faaliyetlerinden kaynaklı işçi arkadaşlar temkinliydi. Fabrikanın yeni olması ve sirkülasyonun olmasından kaynaklı birbirimizi tanıyamıyorduk. Bu nedenle aramızda güven sorunu vardı. Bu zorlukları örgütlenme sürecinde herkesin çaba göstermesiyle aştık. Herkes çevresindeki en yakın arkadaşı vasıtasıyla iletişim kurdu. Gerek içeride gerekse dışarıda bağlantılar yakalayarak sıkı bir çalışma yaptık. İçimizdeki

köstebeklerden kaynaklı fabrika yönetimi sendikalaşma faaliyetimizden haberdar oldu ve bu nedenle özellikle son iki hafta çalışmaları hızlandırdık. Yeterli sayıya ulaşmak için gerek ev ziyaretleri yaparak gerekse çift vardiya yaparak faaliyetleri hızlandırmaya çalıştık. Toplantılarımızda giremediğimiz bölümleri ve örgütlediğimiz insanları belirledik ve o bölümlere yöneldik. Bu nedenle de patronun etkileri tutuşmaya başladı, örgütlenme çalışması yürüten işçi arkadaşları tespit etmeye koyuldu. 4 Aralık Pazartesi günü 07.00-15.00 vardiyası çıktıktan 10 dakika sonra 5 arkadaşımızın işine son verildi. Çıkışları bildirmek için 07.00-15.00 vardiyasının tamamen çıkmasını beklediler, böylelikle iki vardiyanın birleşmesini engellemek istediler.

15.00-23.00 vardiyası işten çıkarılmaları öğrenince iş durdurdu ve fabrika işgali başladı. Ayrıca patron bizim örgütlenme arayışımızın kaçınılmaz olduğunu anlayınca Türk Metal'i getirmeye çalışmış. HT Solar işçisi olmadığı halde işgal sırasında Türk Metal'den olduğunu ifade eden birkaç kişi işgalin bitirilmesi yö-

nünde provokatif söylemler kullanması üzerine alandan kovuldular. İşgalin haberini alan diğer vardiyada çalışan işçiler fabrikaya geldiler. Csun, Valfsan ve Mata olmak üzere işçi arkadaşlar bize dayanışma ziyaretinde bulundular. Vardiya dönüşümlerinde servisleriyle fabrikanın yanından geçen işçi arkadaşlar korna basarak bize desteklerini sundular. Sınıf dayanışması bizi çok motive ediyordu.

Biz fabrika içerisinde düğün havasındaydık. Öncesinde tedirgin olan arkadaşlar o atmosfer arasında kaygılarını aştılar. Hepimiz çok mutluyduk. Rekabete dayalı çalışma sisteminden kaynaklı şahsi problemleri olmadan küslük yaşayan işçi arkadaşlar işgalle birlikte dayanışmanın güzelliğini yaşadılar. İçeride direnişimiz ve kenetlenmemiz güçlü olmasına rağmen, polis korkusunun empoze edilmesi ve HT yönetiminin geri adım atıp sendikayı kabul etmesi işgal sonlandırıldı.

Fakat 5 işçi arkadaşımızın işten atılması nedeniyle başlayan işgalde, gelinen yerde atılan işçi sayısının toplam 32'ye çıkmasından dolayı içimiz buruk. İşgalimizin tam bir kazanımla sonuçlanmamasının en önemli nedeni bence proleter (sınıf mücadelesinin farkına varan devrimci öncü işçi) kişi sayısının yok denecek kadar az olmasıdır. Ön sürecinde yeteri kadar örgütlenme ve bilinçlendirme çalışması olmamasına bağlıyorum. O nedenle atılan arkadaşlara sahip çıkamadık.

İşgalle birlikte, sınıf içerisinde var olan yapay ayrımların mücadele ile birlikte aşıldığını gördüm. İşçi arkadaşlar arasında ön yargılar yıkıldı ve en geri dediğimiz işçiler dahi mücadele ruhunu kuşandı. Şimdi herkes birbirine selam veriyor. Bugünden sonra daha güçlüyüz ve yenilgilerden dersler çıkararak önümüze bakacağız.

İŞGALCI HT SOLAR İŞÇİSİ

Metal TİS'lerinde önümüzde duran görevler

Metalde devam eden TİS süreci on binlerce metal işçisini kapsıyor. Özellikle 2015'teki sözleşme sürecinde işçilerin patlayan öfkesi, bugünü çok daha önemli kılıyor. Metal işçisi zincirlerini kırdığında devletin üst kademesinde yer alan bir bakan "bu ideolojik bir harekettir" demiş, yaşadığı korkuyu böyle dışa vurmuştu. Vurmakta haklıydı, işçilerin öfkesi kendi alanıyla sınırlı kalmamış, farklı sektörlerdeki işçileri de etkilemiş, örgütsüz yerlerde fiili mücadeleye zemin hazırlamıştı. Hareket burjuva medya da dahil, Türkiye çapında bir ses getirmişti. Bu etki öncü işçilere de taban bağlarını kuvvetlendirmek için ayrı bir güç vermişti.

Bugüne baktığımızda satılık Türk Metal çetesinin, ekonomik anlamda sözleşmede çitayı yükseltmek zorunda kaldığını görüyoruz. Tabi bunu hem korkutandan hem de saltanatını kaybetmek istemediğinden yaptığını çok iyi biliyoruz. Öte yandan, MESS de bu sürece son iki senedir iyi hazırlanmış, yüzlerce

öncü işçiyi işten atmış, üretimini attirarak stok fazlası sağlamış ve tabi ki kendi hizmetkârı iktidarın yarattığı OHAL'e de güvenerek % 3'lük bir artışı metal işçilerine dayatmış bulunuyor. Metal işçisi böyle bir dayatmayı tabi ki kabul etmeyecektir, fakat şu anda önündeki barikat 2 sene öncesinden daha da güçlendirilmiş durumdadır. Bunu aşmak için kendi gücüne güvenmeli, deneyimlerinden de öğrenerek 2 yıl önceki fırtınadan çok daha güçlüsünü yaratarak sürece yüklenmelidir. Diğer sınıf kardeşlerinin ve toplumun duyarlı kesimlerinin sunacağı destek ile kazanabileceğinin farkında olmalıdır. Bunun için hem kendisine hem diğer sınıf bölüklerine hem de sınıf devrimcilerine sorumluluklar düşmektedir.

Sendikal düzen ise bugün tam bir çürüme içerisindedir. Yaşadıkları çürümeyi işçi sınıfının durumuna ya da koşulların

zorluğuna bağlayan sendika ağaları, işçi sınıfı için kollarını bile kıpırdatmıyorlar. Özellikle metal TİS'leri gibi önemli bir süreci örgütlü oldukları hiçbir yerde anlatmıyorlar. Değişik iş kollarında "örgütlü" olan sendikaların yöneticileri kendi üyelerini metal sözleşmesinin önemi hakkında bilgilendirmiyor, bugünden bir dayanışma ortamı yaratmıyorlar. Oysa bugünden farklı sınıf bölüklerinin sendikaları aracılığıyla metal işçisine destek sunması, hem MESS'i hem satılık Türk Metal'i hem de sermaye iktidarını geri adım atmaya iter. Oysa bürokratlar sıcak koltuklarında sınıfı ve mevcut durumu suçlayarak oturuyorlar. "1 Mayıs'a işçiler neden gelmiyor?" dendiğinde ise "biz çağırıyoruz onlar gelmiyor" diyorlar. Ne yapıyorsunuz ki size güvenip de gelsinler?

Dünden bugüne MESS grup TİS'leri

metal işçileri açısından önemli bir süreç olarak yaşandı. Bunun son örneği ise 2015'te MİB'in dolaysız müdahaleleri sayesinde kopan fırtına oldu. Bu gelişme biz sınıf devrimcilerine doğru yolda ilerlediğimizi tüm canlılığı ile gösterdi. Sınıfımızla bağımızı güçlendirmek için daha fazla azim ve daha fazla mücadele lazım. Bugün metalde devam eden TİS süreci tüm işçilerin gündemine taşınabilmelidir. Metal işçilerinin talepleri diğer sınıf bölüklerine ulaştırılmalı, olası bir eylemin meşruluğu sınıf nezdinde hemen sahiplenilmelidir.

AKP iktidarı ve sermaye çevreleri bugün işçi sınıfını dinle, milliyetçilikle köreltmektedir. Buna karşı sınıf devrimcilerinin devrimci propagandayı daha fazla güçlendirmesi gerekmektedir. Fabrikaların içinde sendikal bürokrasiyi teşhir ederken, genel olarak sömürü düzenini ve çürümüş kokuşmuş iktidarını her vesile ile sınıfa anlatabilmeliyiz.

ÇİĞLİ ORGANİZE SANAYİ'DEN SINIF BİLİNÇLİ METAL İŞÇİSİ

İstanbul'da direniş sürüyor

OHAL'i fırsata çeviren sermaye hükümeti tarafından KHK'larla ihraç edilen KESK üyesi kamu emekçileri, İstanbul'daki direnişlerini sürdürüyor.

8 Aralık günü **Kartal**'daki direniş alanı Kudüs'ü sözde savunan AKP tarafından yaklaşık 40 dakika boyunca işgal edildi. Kamu emekçileri direniş alanlarının az ilerisinde pankartlarını açarak direniş her zamanki saatinde başlattılar. Daha sonrasında direniş alanına gelerek eyleme kaldığı yerden devam ettiler. Eğitim Sen İstanbul 5 No'lu Şube önünden yürüyüş yaparak gelen destekçilerle birlikte basın açıklamasına geçildi. Açıklamada açlık grevindeki Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya değinilerek OHAL inceleme komisyonu göreve çağrıldı. Son olarak direnişçi Ali Haydar Arıkuşu KHK ile ilgili hazırladığı şiirini okudu. Emekçiler sık sık imza standına imzalar attılar.

9 Aralık günü yapılan eylemlerle direnişte 42. hafta geride bırakıldı. **Bakırköy**'deki eylemde direnişçiler adına yapılan konuşmada ihraçlar teşhir edilerek ABD emperyalizminin baskılarına karşı direnen halkların yanında oldukları belirtildi. Halayların çekildiği ve coşkulu sloganların atıldığı eyleme BDSP de destek verdi.

Kadıköy'deki eylemde meslek hayatları boyunca emekçiler için çalıştıklarını ifade eden direnişçiler keyfi uygulamalara boyun eğmedikleri için ihraç edildiklerine dikkat çekti. İhraç listelerini hazırlayanların 50 civarında insanın intiharından sorumlu olduğunu söyleyen direnişçiler "Umutsuzluğa umut, karanlığa ışık olmak için direniyoruz" dediler.

11 Aralık günü **Bakırköy**'de yapılan eylemde sağlıkları kritik durumda olan Gülmen ve Özakça için OHAL inceleme

komisyonunun adım atması istendi. **Kadıköy**'de de OHAL ile hak gasplarının ve faşizan uygulamaların süreklileştirilmeye çalışıldığına dikkat çekildi. KESK'e yöneltilen açığa alma, ihraç etme ve tutuklama saldırılarına değinilerek KHK'ların tüm sonuçlarıyla beraber geri çekilmesi istendi.

13 Aralık'ta **Bakırköy**'deki direnişçiler İHD ve TİHV tarafından ziyaret edildi ve dayanışma konuşmaları yapıldı. Yanı sıra savaş halinde dahi kısıtlanamayacağı kaydı olan temel hakların ihlal edildiğine dikkat çekildi. Birlikte halaylar çekilerek oturma eylemi gerçekleştirildi. **Kadıköy**'de de ihraçların hukuksuzluğu ve OHAL'in işçi, emekçilere karşı olduğu teşhir edilerek mücadele çağrısı yapıldı. Tekbir çeken bir gerinin provokasyon girişimi de boşa düşürüldü.

Yüksel direnişi 400'lü günlere girdi

KHK'yla işten atılan kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça açlık grevlerine devam ederken, 9 Kasım 2016'da Yüksel Caddesi'nde başlattıkları direniş ise destekçileri tarafından sürdürülüyor. Günde iki kez gerçekleşen polis saldırılarına karşın Gülmen ve Özakça'nın işe iadesi talep ediliyor.

Açlık grevinin 275, Yüksel direnişinin 395. günü olan **8 Aralık**'ta 13.30 eylemine saldıran polis 7 kişiyi gözaltına aldı. 18.00 eyleminde de 6 kişiyi darp ederek gözaltına alan polis basının görüntü almasını da engellemeye çalıştı.

9 Aralık günü 13.30 ve 18.00 eyleminde toplam 12 kişiyi gözaltına alan polis, sokağı da kalkanlarla kapattı.

10 Aralık'ta 13.30 eyleminde 7, 18.00 eyleminde ise 5 kişi gözaltına alındı.

11 Aralık günü "Nuriye Semih onurumuzdur!" sloganıyla 13.30'da gerçekleştirilen eyleme saldıran polis 3 kişiyi gözaltına aldı. Saat 18.00'de bir kez daha aynı şiar ve sloganlarla gerçekleştirilen eyleme saldıran polis ozaliti yırtarak 9 kişiyi gözaltına aldı. Polisin eylemciler slogan atmasını diye aracın içine biber gazı da sıkıldığı öğrenildi.

12 Aralık günü 13.30 eylemine saldıran polis 5 kişiyi yere yatırarak darp etti. Sürüklenerek gözaltı aracına götürülen emekçiler araç içerisinde de eylemlerini sloganlarla sürdürdü. 18.00'de eyleme saldırıya geçen polisin yanı sıra, bir grup da bozkurt işaretleriyle provokasyon yaratmaya çalışarak emekçilere saldırmaya kalktı. Polis faşistlere göz yumarken direnişçilerden Acun Karadağ saldırıyı teşhir etti. Saldırı sonucu 7 kişi gözaltına alındı.

13 Aralık'ta 13.30 eyleminde 7 gözaltı yaşanırken akşam da 6 kişi gözaltına alındı.

OHAL Komisyonu'na çağrı

Nuriye ve Semih için Dayanışma, 11 Aralık'ta İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirdiği basın toplantısı ile OHAL inceleme Komisyonu'nu, Gülmen ve Özakça hakkında kararını bir an önce açıklamaya çağırıyor.

Toplantıda ilk sözü, KHK direnişçisi Dursun Doğan aldı. Doğan; Gülmen ve Özakça'nın, toplumun geniş kesimlerinde sahiplenilmeleri ve ortaya konan mücadele sonucunda serbest bırakıldıklarını ifade etti.

Dayanışma adına basın açıklamasını ise TİHV temsilcisi Ümit Efe okudu. Efe, KHK saldırıları ve OHAL Komisyonu hakkında bilgi verdi. Komisyonun, Kasım ayının ikinci haftasında kararlarını açıklaması gerektiğini hatırlatan Efe, hâlâ bir açıklama yapılmadığına dikkat çekti.

Açlık grevini bitirmeleri dayatmasıyla Gülmen ve Özakça'nın başvurularına öncelik vereceğini açıklayan hükümet yetkililerine seslenerek hayatı tehlikeleri bulunan açlık grevi direnişçileriyle ilgili kararın bir an önce açıklanması istendi.

Yüksel direnişçisi Veli Saçılık ise, Gülmen ve Özakça'nın işlerine geri dönebilmek talebiyle direnişe ve ardından açlık grevine başladıklarını ifade ederek Gülmen'in 34 kiloya düştüğünü belirtti.

Özakça'nın da çok farklı olmadığını belirten Saçılık, Yüksel Caddesi'nde saldırılara karşı direnişin sürdüğünü de hatırlattı.

Defterdarlıkta direniş devam ediyor

Ulus Defterdarlığı önünde Cemal Yıldırım ve Zeynep Yerli'nin direnişi 39. haftasına girerken emekçiler ve destekçileri 13 Aralık günü de eylem yaptı.

677 sayılı KHK ile işleri elinden alınan kamu emekçileri işyerleri önünde saat 09.00'da eylemlerine başladılar. Gün içinde birçok ziyaretçi gelirken, defterdarlık çalışanları da desteklerini sundu.

Cemal Yıldırım saat 12.00'de eylem sonlandırılırken yaptığı konuşmada hukuksuzca işten atıldıklarını bir kez daha dile getirdi. Ayrıca Ankara Adliyesi'nde çalışanlara dönük soruşturma başlatılmasını teşhir eden Yıldırım'ın ardından Mahmut Konuk söz aldı. Konuk, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın işe iade edilmelerinin aciliyeti üzerinde durdu.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi 100. yılında!..

Dünyayı sarsa

"20. yüzyıl çok sayıda devrime sahne oldu; denilebilir ki yüzyılımız bir devrimler yüzyılı oldu. On yıllar boyunca halk devrimleri ve milli kurtuluş devrimleri birbirini izledi. Fakat Ekim Devrimi bu devrimler zincirinden herhangi biri olmadığı gibi, onlardan herhangi biriyle de kıyaslanamaz bir özel konuma ve niteliğe sahip bir devrimdir. Ekim Devrimi yalnızca tüm öteki devrimlerin önünü açmakla kalmayan, onların tümünü kapsayan ve aşan bir anlama, öneme ve kapsama sahip olmak yönünden de çağımızda apayrı bir yere sahiptir. O teorik ve pratik yönden hâlâ da aşılamayan muazzam bir evrensel tarih olayıdır. O yalnızca proleter devrimler çağını açmakla kalmadı, bugün önümüzde hâlâ da tarihin kaydettiği en ileri proleter devrim örneği olarak durmaya devam etmektedir. Yüzyılın ilk muzaffer devrimi olduğu halde, sonradan onu peş peşe bir dizi başka halk devrimi izlemiş olduğu halde, bugün gücü ve etkisi bakımından tüm ötekilerle kıyaslanamaz bir yere ve canlılığa sahip olmasının gerisinde bu özel, bu kendine özgü tarihsel konum vardır." (Büyük Devrimin Aynasında Parti Davası, Kasım 1997)

John Reed'in ünlü ve çok değerli kitabı, adının da vurgulu bir biçimde ifade ettiği gibi, Ekim Devrimi'nin ilk günlerini anlatır. Kitap devrimi önceleyen günlerin genel havasını vermekle başlar ve 7 Kasım'dan yaklaşık iki hafta sonra toplanan Köylü Kongresi'nin sonuçlarıyla sona erer. Bu kongre, işçi sınıfı ve emekçi köylü ittifakını kurmuş, böylece Sovyet iktidarının meşruiyetini ve gücünü yeni bir düzeyde pekiştirmişti. Bu nedenle 7 Kasım'ı izleyen sarsıcı günlere ayrılmış bir anlatım için gerçekten isabetli bir bitiş noktasıdır.

Öte yandan, muzaffer sosyalist devrimin, Şubat devrimiyle birlikte aylardır devrimci çalkantılar içinde kaynayan Rusya'yı, daha ilk günden itibaren bir baştan bir başa sarstığı kesin olmakla birlikte, bu aşamada dünyada bir sarsıntıdan söz etmek henüz olanaklı değildir. O günün iletişim koşullarında, hele de sürmekte olan emperyalist savaşın ayrılmaz ögesi olan ağır militarist sansür altında, dünyanın geriye kalanının o ilk günlerde Rusya'da neler olup bittiğini anlaması için daha fazla zamana ihtiyaç vardı. Hiç değilse emekçiler ve ezilenler dünyası için bu kesin olarak böyleydi.

Fakat John Reed'in kitabına başlık olarak seçtiği tanımlama yine de tarih-

sel açıdan tümüyle doğru ve aynı ölçüde anlamlıdır. Kendisi de bunun tam olarak bilincinde olduğu içindir ki kitabına 1 Ocak 1919'da yazdığı önsözde, aradan geçen bir yılın ardından Ekim Devrimi'nden hâlâ da bir "serüven" olarak söz etmenin moda olduğunu hatırlatır ve şöyle devam eder: "Evet, bu bir serüven ve insanlığın bugüne kadar giriştiği serüvenlerin en görkemlisidir; bu, geniş ve basit istekleriyle her şeyi sarsan emekçi yığınların tarihe geçen bir serüvenidir."

Bu sözler, büyük devrimin tarihsel özü ve anlamının vurgulu bir dile getirilmiştir. Ekim Devrimi, 7 Kasım'ı izleyen ilk günlerin somut dünyasında belki henüz değil, fakat dünya tarihinin genel akışında büyük bir sarsıntı ve sıçrama yaratan muazzam bir olaydı. 7 Kasım sabahından başlayarak bu ilk günlerde, ilk "on gün"-de yapılanlara bu açıdan kısaca bir göz atalım.

O günün dünyasında en demokratik biçimi içindeki burjuva cumhuriyeti, Geçiçi Hükümet şahsında burjuvazinin sınıf egemenliğini temsil ediyordu ve emekçi kitlelerin acil taleplerini hiçe sayarak emperyalist savaş sürdürmenin bir aracıydı. Ekim Devrimi, bu cumhuriyeti tüm temel kurumlarıyla yıkıp bir kenara atarak, böylece burjuva sınıf egemenliğine son vermiş oldu. Yerini işçi sınıfı önderliğinde birleşmiş silahlı emekçilerin tümüyle yeni tipte iktidarı olan Sovyetler, bu iktidar yapısı içinde cisimleşmiş sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti aldı. Bu, çok sınırlı ve aynı ölçüde kısa süreli Paris Komünü deneyimi sayılmazsa, dünya tarihinde tümüyle yeni bir durumdu. Bu, işçi sınıfının önderlik ettiği ezilen ve sömürülen

yığınların, tarihte ilk kez olarak egemen güç olarak örgütlenmesi, böylece kendi kaderlerine egemen olmasıydı.

Ekim Devrimi'nin zaferiyle ortaya çıkan bu tümüyle yeni tipte iktidarın tarihsel anlamını ve önemini muzaffer devrimin liderinden, Lenin'den dinleyelim: "Sovyetler iktidarı nedir? Ülkelerin çoğunda henüz anlaşılacak istenmeyen ya da anlaşılamayan bu yeni iktidar nasıl bir özellik taşımaktadır? Bütün ülkelerin işçilerini gitgide kendine çeken şey, eskiden şu ya da bu biçimde zenginler ya da kapitalistler tarafından yönetilen devletin, bugün ilk kez olarak ve geniş ölçüde, kapitalizmin baskı altında tuttuğu sınıflar tarafından yönetilmesidir. Hatta en demokratik, hatta en özgür cumhuriyetlerde bile devlet, sermaye egemenliği sürdükçe, toprak özel mülk olarak kaldıkça, her zaman onda-dokuzu kapitalistlerden ya da zenginlerden oluşan küçük bir azınlık tarafından yönetilir. Dünyada ilk kez olarak devlet iktidarı bizde, Rusya'da, yığın örgütleri olan Sovyetler, sömürücüler dışarıda bırakılarak, yalnızca işçilerin, yalnızca emekçi köylülerin oluşturacakları biçimde kuruldu ve tüm devlet iktidarı, işte bu Sovyetlere devredildi."

Bu muazzam tarihsel adımın kendisi başlı başına o günün dünyasını temellerinden sarsacak nitelikteydi. Ama bunun yalnızca bir ilk adım olduğunu, kendisini izleyecek tüm öteki adımların ise ancak bununla olanaklı hale gelebileceğini biliyoruz. Tarihte ilk kez olarak ortaya çıkan bu yeni tipte sınıf iktidarı, Sovyetlerde ifadesini bulan sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti, sosyalizmin kuruluşunun bir ilk büyük adımı ve olmazsa olmaz koşulu idi.

İkinci adım, devrilmiş bulunan sömürücü sınıfların mülksüzleştirilmesiydi. Kurulu devlet düzeninin alaşağı edilmesine, onun bekliliğini yaptığı mülkiyet düzeninin tasfiyesi eşlik edecekti. Fabrikalar ve işletmeler derhal işçilerin denetimine verildi, kuşkusuz çok geçmeden tümüyle kamulaştırılmak üzere. Bankalara ve hisse senetli şirketlere el konuldu, tüm iç ve dış devlet borçları geçersiz sayıldı. Toprakta özel mülkiyet kaldırılarak tüm topraklar millileştirildi. Büyük toprak sahiplerinin, kilise ve manastırların elindeki topraklara, üzerlerindeki her türden canlı ve cansız demirbaşlarla birlikte, tazminatsız olarak el konuldu ve her yöredeki köylü Sovyetlerinin denetimine verildi. Bu, toprak köleliğinin köklü bir tasfiyesi, özgürlüğe ve toprağa susamış milyonlarca köylünün en temel talebinin bir hamlede yerine getirilmesiydi.

Sömürücü sınıfların devlet ve mülkiyet düzenine daha ilk adımda vurulan bu darbeleri, aynı anda uluslararası politikadaki adımlar izledi. Devrimin ilk gününü toplanan II. Tüm Rusya Sovyetler Kongresi'nde benimsenen Barış Kararnamesi, gizli antlaşmaları geçersiz ilan etti, gizli diplomasiye son verdi. Üç yılı aşkın süredir dünyanın yeniden paylaşılması uğruna sürdürülen emperyalist kıyım savaşının derhal tazminatsız ve ilhaksız olarak sona erdirilmesi için hükümetlere, onların omuzları üzerinden gerçekte halklara çağrıda bulundu. Ve en önemlisi, ilhaklara ve yabancı hakimiyetine karşı tutumunu hiç de savaş döneminde gerçekleşmiş olanlarla ya da Avrupa'yla sınırlamadı; zamandan bağımsız ve dünya ölçüsünde, zayıf ve güçsüz tüm ulus-

an altmış yıl!

ların, kendi istem ve tercihlerine rağmen yabancı hakimiyeti altında tutulması genel sorununa, dolayısıyla sömürgeler sorununa bağlayarak, 20. yüzyılın üçte ikisini kaplayan ulusal kurtuluş mücadeleleri fırtınasının işaret fişeğini ateşledi.

Uluslararası alandaki bu devrimci enternasyonalist politikanın ülke içindeki yansımaları ise, Rusya bünyesindeki tüm ezilen ulusların ve milliyetlerin temel hak ve özgürlüklerinin tanınması oldu. Devrimi izleyen hafta içinde yayınlanan "Rusya'daki Ulusal-Toplulukların Hakları Bildirgesi", ezilen ulusların ve azınlık milliyetlerin hak ve özgürlükleri sorununu, anlamlı bir tutumla, özetlemiş bulunduğumuz devrimci programın bütünlüğü üzerinden ortaya koymaktaydı. O güne dek atılan öteki adımları sıralayan Bildirge, ardından şu sözlerle devam ediyordu: "Şimdi geriye yalnızca, Rusya'nın, baskıdan ve zulümden çok çeken ve hâlâ da çekmekte olan ulusal-toplulukları kalmıştır. Onların da özgürlüğü derhal gerçekleştirilmeli, bozulamaz bir biçimde ve kesinlikle sağlanmalıdır."

Daha ilk adımda atılan, denebilir ki ilk "on gün"e sığdırılan bu adımlar bütünü bir arada bize, Ekim Devrimi'nin dünya tarihinde yarattığı büyük devrimci sarsıntı ve sıçramanın açıklamasını vermektedir. Bütün büyük devrimlerin evrensel bir yönü vardır. Bu nedenledir ki etkileri gerçekleştikleri toplumların ötesinde de yankılanır. Ama Ekim Devrimi insanlık tarihinde bu açıdan benzersiz bir yere sahiptir.

1640 İngiliz Devrimi dünya tarihinin kilometre taşlarından biridir. İngiltere'de önünü açtığı toplumsal gelişmeler bu ülkeyi hızla kenarda kalmış bir ada devleti olmaktan çıkardı ve ardından onun birinci emperyalist dünya savaşına kadar sürecek yüzyıllık dünya hakimiyetini

hazırladı. Fakat gerçekleştiği dönemde yarattığı sarsıntı İngiltere'nin ötesinde, denebilir ki yalnızca Avrupa'nın kraliyet saraylarında yankılanabildi. Bunun da asıl nedeni, devrimin fırtınalı akışı içinde ve devrime etkin bir biçimde katılan alt sınıfların özel basıncı altında, İngiltere tacının o günkü taşıyıcısı kralın kellesinin vurulması ve krallığın yerini kısa bir süreliğine cumhuriyete bırakmasıydı. Kralların yönetme hakkının ilahi bir kaynağa dayandırıldığı ve kralın tanrının yüzündeki temsilcisi sayıldığı bir çağda, İngiliz Devrimi'nin bu cüretli girişiminin Avrupa'nın kraliyet saraylarında yarattığı dehşeti tahmin etmek güç değildir. Ama hepsi bu!

Bu sarsıntının bizzat İngiliz toplumunun kendi bünyesinde bile çok geçmeden atlatıldığını, bu olaydan yalnızca bir on yıl kadar sonra burjuva devriminin yarattığı yeni koşullara uyarlanmış biçimiyle de olsa krallığın yeniden restore edildiğini biliyoruz. Üstelik devrime önderlik eden burjuvazi ile onun devirdiği soylular sınıfının ittifakı sayesinde. İkisini bu gerici restorasyonda birleştiren ise, devrimin yarattığı büyük çalkantılar içinde emekçi sınıfların kazandığı özel inisiyatif, böylece ileri sürdükleri eşitlikçi düşünce ve taleplerdi.

1789 Büyük Fransız Devrimi'nin kendi sınırlarının ötesinde yarattığı sarsıntı kuşkusuz kıyas kabul etmez ölçüde çok daha büyük oldu. Fransız Devrimi kralın ilahi yönetme hakkına en öldürücü darbeyi vurarak tüm sarayları dehşete düşürmekle kalmadı, her türden feodal ayrıcalığı kaldırarak ve feodal toprak mülkiyetini tasfiye ederek, Avrupa'nın feodal soylu sınıflarını da büyük korkulara boğdu. Bu düzeyde bir radikalizmi, İngiliz Devrimi'nde olduğu gibi, bir kez daha emekçi sınıfların devrime etkin ve

geniş çaplı katılımına, bunun sağladığı büyük devrimci itilime borçlu. Ama yaptığı işlerin Fransa'nın sınırları ötesinde büyük yankılara neden olmasının gerisinde temelde İngiliz Devrimi'ni neredeyse yüz elli yıl arayla izlemiş olması gerçeği vardı.

Bu, batıda kapitalist gelişmenin ve dolayısıyla burjuva uluslaşmanın maddi koşullar yönünden hayli mesafe kat ettiği bir çağdı. 1789 Fransız Devrimi, bu gelişmeye uygun düşen ve önünü yeni bir düzeyde açmayı kolaylaştıran düşünce ve ideallerin kaynağıydı. Yarattığı büyük sarsıntıyı ve burjuva gelişme sürecindeki toplumlar için tükenmeyen bir ilham kaynağı olmasını asıl olarak buna borçlu. Fakat hiç de çağlar boyunca ezilmiş ve sömürülmüş emekçiler dünyası için değil, fakat yalnızca o çağda gelişmekte olan burjuva dünyası için, kendi ulusal pazarı üzerinde ve ulus devlet biçimi içinde kendi yeni sınıf egemenliğini kurmak peşindeki ulusal burjuvaziler için bir etki ve ilham kaynağıydı. Kuşkusuz Fransız Devrimi köylülüğü feodal boyunduruktan kurtarmış ve toprağa kavuşturmuştu. Ama hemen ardından, çok daha acımasız ve yıkıcı olan sermaye boyunduruğu ve sömürüsü ile başa bırakmak üzere. Elbette "Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik!" cazibeli bir slogandı. Ama önünü açtığı burjuvazinin sınıf egemenliği koşullarında gerçek anlamını ve sınırlarını görmek de çok sürmedi. Bizzat devrimin kendi ülkesinde ve yalnızca elli yıl sonra, işçi sınıfı Fransız Devrimi'nin üç renkli bayrağına karşı "toplumsal cumhuriyet" in kızıl bayrağını yükseltti.

Oysa Ekim Devrimi'nin, insanlık tarihinde tümüyle yeni bir çağ açan, dünya ölçüsünde ezilenlerin ve sömürülenlerin bilincinde, yüreğinde ve en önemlisi de eylemlerinde yankılanan etki ve sarsıntı-

sı, temelden ve tümüyle farklıydı. Ekim, Ekim Devrimi'nin 70. yılını konu alan değerlendirmesinde bu köklü ve temelli farklılığa ilişkin olarak şunları söylemişti: "Ekim Devrimi insanlık tarihinde yeni bir sayfaydı. Paris işçilerinin kısa ömürlü Komün deneyi dışında tutulursa, kendinden önceki tüm devrimlerden temelden farklıydı. O güne kadar insanlığı ilerleten her devrim, bir sömürü biçimi yerine bir başka sömürü biçimini, bir mülkiyet biçimi yerine bir başka mülkiyet biçimini koymayı amaç edinmiş, sömürücüler değişmiş fakat sömürü devam etmiş, mülk sahibi sınıflar değişmiş, özel mülkiyet sürmüştü. Oysa Sosyalist Ekim Devrimi, sömürüyü ve mülkiyeti kaldırmayı hedefleyen bir devrimdi; bunu ilke ve amaç edinen bir devrimler dönemini, proletarya devrimleri dönemini başlatmıştı." (Buz Kırılmış, Yol Açılmıştır, Kasım 1987)

Ekim Devrimi, ezen ve sömüren sınıflar dünyasını kaygı ve korkulara boğarken, ezilen ve sömürülenler dünyasının kurtuluş umutlarını görülmemiş ölçülerde büyütmüş, onlara kurtuluş yolunu somut olarak göstermiş, bunu açtığı çığır içinde somutlayıp bir gerçeklik haline getirmiş, muazzam önemde ve kapsamda bir tarihsel olaydır. O etki ve sonuçları bakımından tartışmasız olarak 20. yüzyılın en temel gerçeğidir. Yüzyılın son çeyreğine kadar dünyada olup biten temel önemde tüm olay ya da gelişmelerde onun dolaysız ya da dolaylı ama kesin olarak etkisi ve yankısı vardır.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin açtığı yeni çağın 1970'li yılların sonuna kadar dünya ölçüsünde büyük sarsıntılarla süren fırtınalı sürecini burada en özet bir biçimde sunmak bile kolay değildir. Aslında bu gerekli de değildir. Onun yükselttiği bayrak altında, yaptığı çağrılar üzerinden ve açtığı yoldan tam altmış yıl boyunca, dünyanın dört bir yanında yüz milyonlarca işçinin ve emekçinin, ezilen ve sömürülen insan yığınlarının, umut ve heyecanla, coşku ve cesaretle, büyük bir mücadele ve fedakarlık ruhuyla yürüdüğünü, dövüşüp savaştığını biliyoruz. İsyanlara ve ayaklanmalara giriştiklerini, zafere ulaşan ya da başarısızlığa uğrayan devrimlere yöneldiklerini biliyoruz.

Birinci emperyalist paylaşım savaşının ardından tüm Avrupa'yı boydan boya saran devrimci çalkantılar dolaysız olarak Ekim Devrimi'nin yarattığı sarsıntının ürünüydüler. Ellerde onun bayrakları, dillerde onun şiarları vardı. Amaç ve he-

defler kadar, yol ve yöntemler de ondan alınma, hiç değilse ondan etkilenme ya da esinlenme idi. Dünyanın dört bir yanında ortaya çıkan ve on yıllar boyunca kendi toplumlarında etkin bir sınıf savaşı yürüten komünist partileri Ekim Devrimi'nin en dolaysız meyveleriydi. Doğu'daki büyük ulusal uyanışlarda, Büyük Çin Halk Devrimi'nden Küba Devrimi'ne tüm halk devrimlerinde, zafere yürüyen ulusal kurtuluş mücadelelerinde ve klasik sömürgecilik çatırdamasında, tüm bunların gerisinde dolaysız olarak hep Ekim Devrimi'nin ruhu ve gücü vardı. Tüm bu büyük tarihi olaylar onun açtığı devrimci çığır içinde, gösterdiği yolda ve yarattığı olanaklar üzerinden gerçekleşiyordu.

Tüm '30'lu yıllar Avrupa'da, bir toplumsal-siyasal istikrarsızlık ve devrimci çalkantılar dönemi idi. Ve bunun bir yanında Ekim Devrimi'nin dolaysız ürünü güçler vardı. Faşizmin kendisi Ekim Devrimi'nin yolunu açtığı toplumsal devrim sürecine burjuva gericiliğinin bir yanıtıydı. Tarihte görülmemiş türden bir barbarlığı temsil eden faşizme karşı destansı mücadeleyi de Ekim Devrimi'ni temsil eden güçler yürüttüler. Tüm insanlığı yıkımla tehdit eden bu barbarlığın tarihe gömülmesinde en büyük ve belirleyici rolü, Sovyetler Birliği ile birlikte çeşitli ülkelerin komünistleri oynadılar.

Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasına ve bunun kendinden öte tüm ezilenler ve sömürülenler dünyası için yarattığı kazanımlara henüz hiç değinmiş değiliz. Bu ve sonradan onu izleyen sosyalist inşaat deneyimleri, son tahlilde tarihsel güçlüklerle yenilerek, sonuçta başarısızlığa uğramış bulunuyorlar. Ama bu onların tarihsel haklılığını, taşıdığı derin anlamı ve insanlık tarihi içinde yarattığı silinemez izleri öyle kolayca silemez. Sosyal eşitliği, sosyal adaleti, kardeşliği, dayanışmayı, genel toplumsal çıkar uğruna fedakarlığı modern insanlık tam da Sovyet deneyimi sayesinde tanıdı. Onun ürünlerinden yalnızca doğrudan Sovyetler Birliği'nin işçi sınıfı ve emekçileri değil, fakat daha dolaylı biçimlerde on yıllar boyunca batılı işçi sınıfı ve emekçiler de yararlandılar. Kamusal zenginliklerin tüm topluma ait olması, bunun sağladığı imkanlarla parasız eğitim, parasız sağlık, parasız ya da son derece ucuz konut, parasız ya da son derece ucuz ulaşım, tam istihdam ve dolayısıyla güvenceli iş, kültürel ve sanatsal ürünlerin sıradan kitlelere sunulması vb., vb., tüm bunlar Sovyetler Birliği'nde emekçilerin en temel, en dokunulmaz kazanımlarıydı. Bürokratik bozulmanın son evrelerine kadar da bu kazanımlara dokunmak kolay değildi.

Tam da bu kazanımların gerçekliği ve batıda bundan esinlenen devrimci işçi hareketinin mücadeleleri sayesinde ki, batılı burjuvazi kendi emekçilerine bir dizi alanda sosyal tavizler vermek zorunda kalmış ve bunu da "sosyal devlet" olarak yutturmaya kalkmıştı. Oysa Ekim

Devrimi'nin yüzyılın üçüncü çeyreğini de kapsayan fırtınası diner dinmez batılı burjuvazi bu kazanımlara çullanmaya başladı. Fırtına '70'li yılların sonunda dindi ve hemen '80'li yılların başında batılı burjuvazi tam da kendi işçi sınıfına ve emekçilerine yönelik büyük neo-liberal saldırısını başlattı. '90'lı yıllara dönülürken bu kez Doğu Bloku çöktü ve Sovyetler Birliği dağıldı. Yani Ekim Devrimi'nin biçimsel izleri de silinmiş oldu. Bunun hemen arkası ise küreselleşme adı altında batılı işçi sınıfı ve emekçilerin iktisadi ve sosyal kazanımlarına yeni düzeyde bir saldırı oldu. Öteki her şey bir yana, kendi başına işsizlik ve dolayısıyla işini kaybetme korkusu, bugün batılı bir işçi için en büyük kabustur. Bu kabusa düşmemek için elindeki tüm öteki kazanımların parça parça gaspına çoğu durumda uysalca boyun eğmektedir.

İşte bu ve benzer olgular, Ekim Devrimi'nin açtığı çığıra tüm ülkelerin işçi sınıfı ve emekçilerinin neler borçlu olduğunu göstermeye yeter. Gerek zamanında çeşitli türden sosyal kazanımların elde edilmesinde ve gerekse aynı kazanımların sonradan bu denli kolay yitirilmesinde, dünya ölçüsündeki sınıflar mücadelesinin dolaysız rolü bugün her zamankinden çok daha kolay anlaşılabilir.

"Dünya ölçüsünde sosyalizm güçlü ve prestijli bir akım iken, devrimci sınıf mücadeleleri dünyanın dört bir yanında çeşitli biçimleriyle sürüyorken, bunun önemli yansımalarından biri olarak ön saflarını komünistlerin tuttuğu uluslararası devrimci işçi hareketi güçlü ve örgütlüken, metropol ülkelerin emperyalist burjuvazisi kendi ülkesindeki işçilerin sınırlı mücadelelerini bile onları tatmin edecek ve yatıştırarak, böylece sisteme bağlayacak tavizlerle karşılama yoluna gidebilmiş, gitmek zorunda kalmıştı. Savaş izleyen birkaç on yılın kapitalist bünyeye dönemi (ve bu dönemin keynesyen ekonomik politikaları) bunu ayrıca kolaylaştırmış olsa bile, kurumlaşan ve 'sosyal devlet' olarak devrim ve sosyalizme karşı bir savunma siperi haline geti-

riilen iktisadi ve sosyal reformların gerisinde, temelde bu, yani dünya devrim sürecinin dolaysız basıncı vardı. Bağımlı ülkelerde yaygın biçimde gericilik, beyaz terör ve faşist diktatörlük rejimleri ile karşılaşan bu basınç, metropol ülkelerde iktisadi-sosyal tavizler/reformlarla çelişkilerin yumuşatılması, böylece emekçilerin yatıştırılması yoluyla göğüslenmişti.

"Buradan bakıldığında, işçi sınıfı ve emekçilerin metropol ülkelerdeki kazanımları, dar anlamda her bir ülkenin kendi işçi ve emekçilerinin verdikleri ulusal mücadelelerin ürünü olmaktan çok, büyük ölçüde dünya ölçüsündeki devrimci sürecin yan ürünleriydiler. Buna elbette her bir ülkenin kendi içindeki sınıf mücadeleleri de dahildi, ama tayin edici çerçeve uluslararası çapta, yani dünya ölçüsünde oluşmaktaydı. Dolayısıyla burada söz konusu olan, devrim-reform diyalektiğinin uluslararası düzlemdeki işleyişi ve sonuçları idi. Sosyalizme yönelen toplumlardan ve etkili sosyal ve siyasal mücadelelere sahne olan bağımlı ülkelere gelen basınç, gelişmiş kapitalist ülkelerde işçi sınıfının örgütlü basıncı ile de birleşince, sosyal tavizler vermek ve giderek bunu bir politika ('sosyal devlet') olarak da benimsemek, hele de kapitalist genişleme konjonktürü bunu kolaylaştırıyorsa, batılı burjuvazi için tutulabilecek en uygun yol olmuştur." (**'Sosyal devlet'in ve sosyal barışın sonu, Ekim, Sayı: 241, Mart 2005**)

Bütün bunları bizim kadar, belki de bizden çok, burjuva gericilik dünyası da biliyor. Onun Ekim Devrimi'ne bitmeyen kin ve nefretinin, ona yönelik her türden karalama ve değerden düşürme çabasının gerisinde tam da bu var. Hiç değilse 1950'li yıllara kadar Ekim Devrimi'nin yarattığı korkuyu kesin olarak iliklerinde duyan, '70'li yılların ortasına kadar bu büyük korkunun ağırlığı altında hâlâ da ezilen gericilik dünyası, ancak '80'li yıllardan itibaren soluklanmaya, giderek rahatlamaya ve '90'lı yıllara girilirken yeniden belirli bir özgüven kazanmaya başlamıştı.

Ama tarihsel açıdan bu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalist sistem beklenmedik gelişmelere yol açarak dünyamızı telafisi imkansız felaketlere sürüklemese eğer, gelecek kesin olarak Ekim Devrimi'ne aittir, "Gelecek mutlak sosyalizm" olacaktır!

***

Partimiz Ekim Devrimi'nin 80. yılını izleyen yıl içinde kuruldu ve programında 20. yüzyıl sosyalizm deneyimine teorik bir bölüm ayırmanın yanı sıra, programın "Giriş" bölümünü de geride kalan yüzyılın en özet bir bilançosu üzerinden geleceğe bakışına ayırdı. Buna ilişkin pasajları, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. Yılı'nda geçmişten geleceğe bakışımızın en özlü bir anlatımı olarak aşağıya alıyoruz:

"Emperyalist kapitalizm, ulaştığı gelişme düzeyinden, şiddetlendirdiği çelişmelerden ve yaşadığı çürümeden dolayı, sosyalist devrimin arifesi oldu. Üretici güçlerin uluslararasılaşması, üretimin ileri düzeyde toplumsallaşması ve muazzam servet birikimi, proletarya devrimi ve sosyalizm için koşulları dünya ölçüsünde olgunlaştırdı. Çağı belirleyen kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişmenin çözümü tarihin gündemine girdi. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferi, proletarya devrimleri çağını, dünya ölçüsünde kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını başlattı. Bu yeni çağ, 20. yüzyılın büyük bölümünü kaplayan devrimler zinciri ve sosyalizmin inşası süreçlerinde açık ifadesini buldu.

"Emperyalizm çağında üretici güçlerin kapitalist üretim ilişkilerine başkaldırısı, 20. yüzyılın başından itibaren açık bir olgudur. İnsanlığı iki kez toplu yıkıma götüren emperyalist savaşlar, sayısız gerici bölgesel savaşlar, faşist barbarlık, tüm yıkıcı sonuçlarıyla 'büyük bunalım'lar, sert sınıf mücadeleleri, iç savaşlar ve devrimlerden oluşan yüzyıllık bilanço, kapitalist dünya sisteminin onulmaz çelişkiler içinde debelendiğini, tarihsel bir sistem olarak bir genel bunalım aşamasına girdiğini kanıtlamıştır.

"20. yüzyıl sosyalizminin zamanla yaşadığı yozlaşma ve yıkım, bu kanıtlanmanın değerini hiçbir biçimde azaltmaz. Sorunlar ve çelişkiler, dolayısıyla devrimi ve sosyalizme yönelimi üreten maddi zemin, bunun taşıyıcısı olan toplumsal güçlerle birlikte, yerli yerinde duruyor.

"Günümüz dünyasında proletarya devrimi ve sosyalizm için nesnel koşullar her zamankinden daha çok olgunlaşmıştır. Dünya devriminin yeni dalgası, gerek maddi koşullar ve gerekse tarihsel deneyim bakımından, çok daha ileri bir noktadan işe başlayacak ve bu kez nihai zafer için koşullar her bakımdan daha uygun olacaktır."

(**TKİP Merkez Yayın Organı EKİM'in Aralık 2017 tarihli 309. sayısından alınmıştır**)

100 yılın çağrısı...

Emperyalist savaşa karşı mücadeleye!

Ekim Devrimi, proletaryanın burjuvaziye karşı uzlaşmaz mücadelesi kadar, enternasyonalizmi bayrak edinmesi açısından da öğretmeye devam ediyor.

Ekim Devrimi'ni de doğuran tarihsel koşullar içinde Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı kritik bir rol oynar. Emperyalist savaşın derinleştiği çok yönlü bunalım devrimleri tetiklerken, uluslararası sosyalist hareketin ideolojik bunalımını, somutta İkinci Enternasyonal'in çöküşünü de açığa çıkarır.

EMPERYALİST SAVAŞ KARŞITI TUTUM

Yaklaşan savaş tehlikesi uluslararası sosyalist hareketin de gündeminde olmasına rağmen, savaşın başlamasıyla birlikte Alman Sosyal Demokrat Partisi savaş bütçesini onaylayarak kendi burjuvazisinin yanında saf tutar. Bu tutum uluslararası sosyalist hareketin yıkımı anlamına gelmektedir. Lenin önderliğinde Bolşevikler ise emperyalist savaş karşısında "devrimci yenilgicilik" tutumunu savunarak "devrimci iç savaş" çağrısını yükseltirler. İkinci Enternasyonal'in çöküşünü söyleyerek, derhal yeni bir enternasyonalin kurulması çağrısı yaparlar. Bu tutumu örgütlemek için gerçekleştirilen uluslararası toplantılarda diğer sosyalist partilere tutum aldirmaya çalışırlar. Mart 2015'te toplanan, yedi ülkeden 25 sosyalist kadının katılımıyla gerçekleşen Uluslararası Kadın Konferansı'nda da emperyalist savaş karşıtı tutumu ortaklaştırmaya çalışırlar. Bolşeviklerin metni kabul görmese de, rapora eklenmesi sağlanır.

Bolşevikler, emperyalist savaş karşısında aldıkları devrimci sınıf tutumunun gereği olarak işçiler ve askerler arasında aktif bir çalışma yürüterek, iç savaş çağrısında bulunurlar. Savaşın derinleştiği bunalımı, kitlelerin devrimci öfkesini açığa çıkarmak için etkin bir şekilde değerlendirirler.

Bunalımların derinleştiği, emperyalistler arasında egemenlik mücadelelerinin kızıştığı, Ortadoğu'nun bir kan gölüne dönüştürüldüğü bugün, emperyalist yıkım savaşlarından kurtulmanın yolu yeni Ekimler'den geçiyor!

Uluslararası plandaki ayrışma Rusya'daki politik güçler arasında da yaşanır. Sosyalist Devrimciler ve Menşevikler "anavatan savunuculuğu" yaparlar.

KADINLAR İÇİNDE EMPERYALİST SAVAŞ KARŞITI ÇALIŞMA

Savaşın başlamasıyla birlikte işçi ve emekçi kitlelerin yoksulluğu daha da derinleşir. Kadınlar savaşın yıkımını çok yönlü olarak yaşarlar. Savaşın başlamasıyla yaşanan erkek iş gücü kaybı nedeniyle kadınlar daha fazla üretime çekilirler. Öyle ki, 1915'te temel sanayi dallarında kadın iş gücü %18 iken, bu oran 1917'de %50'ye ulaşır.

Emperyalist savaşın başladığı dönemde emekçi kitlelere sessizlik hakimdir. Savaşın yıkımının daha görünür hale

gelmesi ve Bolşeviklerin işçi ve emekçi kitleler içinde yürüttüğü propaganda-ajitasyon faaliyetinin etkisiyle, öfke ve tepki dışı vurmaya başlar.

Sınıf ve kitle hareketinin yeniden yükselişe geçmesinde, 1915 yılında Petrograd'da kadınların ekmek ayaklanmaları tetikleyici bir rol oynar. 6 Nisan 1915'te et satışının bir gün durdurulması üzerine kadınlar büyük bir et marketini yağmalarlar. İki gün sonra ise Moskova'da ekmek kıtlığı nedeniyle ayaklanma yaşanır. Haziran 1915'te İvonovo-Voznesensk'te başlayan "un grevi" bir ay sonra savaşın sona ermesi ve tutuklu işçilerin serbest bırakılması taleplerinin yükseltildiği gösterilere dönüşür. Eylemler 30 kişinin ölümüyle sonuçlanır. Kostrofoma'da ise askerler greve müdahale ederler. Kadın

işçiler askerlere yazdıkları bildiriye, kurşun sıkmak yerine kendilerini korumaları gerektiğini anlatırlar.

1915'le birlikte yükselen sınıf hareketinde Bolşeviklerin kadın işçiler içinde yürüttükleri etkin ve yaygın çalışmaların önemi büyüktür. 1917'ye kadar gelişen süreçte kadınlar birçok grev ve direnişte yer alırlar. "Ekmek" talebiyle gerçekleştirdikleri gösterilerle işçi hareketinin yeniden yükselmesinde önemli bir rol oynarlar. Ve 1917 Şubat'ında, Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü'nde gerçekleştirdikleri eylemlerle Şubat Devrimi'nin kıvılcımını çakarlar. Şubat Devrimi'nden Ekim Devrimi'ne uzanan sekiz aylık mücadele sürecinde "barış" talebi öne çıkar. Bolşevikler, propaganda çalışmaları, kitle toplantıları ve eylemlerle, "Bütün İktidar Sovyetlere" çağrısının hayat bulması için kitleler içinde örgütlenme seferberliği yürütürler. Savaşın başlamasıyla yasaklanan Rabotnitsa (İşçi Kadın) gazetesi yeniden yayına başlar. Sistematiik olarak işlediği gündemlerle emperyalist savaş karşıtı mücadelenin örgütlenmesinde özel bir rol oynar.

Bunalımların derinleştiği, emperyalistler arasında egemenlik mücadelelerinin kızıştığı, Ortadoğu'nun bir kan gölüne dönüştürüldüğü bugün, emperyalist yıkım savaşlarından kurtulmanın yolu yeni Ekimler'den geçiyor!

Polis, kamera kayıtlarına rağmen tacizciyi aramadı

Sermaye devletinin kadın cinayetlerini, taciz ve tecavüzü meşrulaştıran uygulamalarının ardı arkası kesilmiyor. Polis tarafından sözde koruma altına alınan kadınların katledilmesi, sığınma evlerindeki kadınların yerlerinin ifşa edilmesi gibi uygulamaların yanı sıra, tacize uğraması üzerine karakola giden kadınların şikayetleriyle ilgilenmeyen polis, kadınları başlarından savıyor.

Son olarak Ankara'da tacize uğrayan genç bir kadın gittiği karakolda "Ankara'da kaç milyon kişi yaşıyor, boşuna arama" denilerek geri gönderildi. Tacizin kamera görüntülerini bulan

kadın karakola tekrar gittiğinde ise "Maalesef teknolojik imkanlarımız buraya kadar, görüntüyü açamıyoruz" cevabıyla karşılaştı. Genç kadın bunun üzerine üstünkörü ifadesinin alındığını belirtti.

Polisin tacizciyi yakalamaya dönük bir şey yapmaması üzerine genç kadın görüntüleri "Teknolojik imkanlarımı zorluyorum. Tacizcimi arıyorum" diyerek sosyal medyada paylaştı.

Olayın sosyal medyada yayılmasının ardından 13 Aralık günü tacizci olduğu belirlenen Mustafa M'nin gözaltına alındığı öğrenildi.

25 Kasım ve 5 Aralık'ın ardından...

Gerici kuşatmayı kırmak için tek yol mücadele!

“Namus” kisvesi altında kadınların katledildiği, şiddete maruz kaldığı ve kadını aşağılayan zihniyetin tam koruma ve kollaması ile tacize, tecavüze uğradığı bir yılı geride bırakacağız. Veriler ve istatistikler günümüzde kadının kapitalist sistem içinde, adeta Ortaçağ'ı aratmayacak kölelik koşullarında yaşamak zorunda kaldığını ortaya koyuyor.

Düzen temsilcileri ya bu gerçekliği ters yüz etmenin ya da bu gerçeklik üzerinden oy avcılığına girişmenin derdine düşerek, sınıfsal konumlarının omuzlarına yüklediği ödevleri layıkıyla yaptılar, yapmaya devam ediyorlar.

Bu açıdan geride bıraktığımız 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü ve 5 Aralık “Türk kadınının” seçme ve seçilme hakkının 83. yıl dönümü vesilesiyle hükümet ve düzen muhalefetinden gelen açıklamalar, düzen siyasetinin yaydığı gerici burjuva ideolojisinin, kadının kurtuluşuna giden yolda koca bir engel olduğunu bir kez daha gösterdi. Her iki gündem üzerinden yapılan açıklamalar, iktidarı-muhalefetiyle düzen siyasetinin kapitalist sistemin bekası zemininde yükselen kadın düşmanlığında ortaklaştıklarını gözler önüne serdi.

YALAN VE İKİYÜZLÜLÜK: AKP

Siyasi yaşamı boyunca AKP, kapitalist sistemin kadına biçtiği ikinci sınıf konumu pekiştiren ve dinsel gericilik sosu ile bunu daha da derinleştiren icraatların baş aktörü oldu. İktidar olmanın nimetleri ile yolunu yürümeye devam eden AKP, elinde tuttuğu sermaye devletin güç aygıtları ile kadınların eşitliği ve özgürlüğünün önüne tüm gövdesi ile dikiliyor. Bu uğurda dini duygularını suistimal ederek ve şovenizm zehri ile sersemleterek kadınları gerici burjuva ideolojisine yedeklemeye çalışıyor. Bu amaçladır ki Erdoğan her 8 Mart'ta olduğu gibi 25 Kasım'larda da özel olarak kadınlara seslenmeyi önemsiyor.

İktidarı döneminde kadın cinayetleri %400 artmış olan AKP'nin şefi Erdoğan, 25 Kasım vesilesiyle yaptığı bu yılki konuşmasında adeta kadınlarla alay etti. Bizzat AKP'nin uygulayageldiği politikalar sonucu katillerin ödül gibi “ceza”lar aldığı, tacizcilerin ve saldırganların resmi ağızlarca korunduğu bir dönemde Erdoğan, katillerin cezalarını çekmeleri gerektiğini ifade etti.

Erdoğan'ın çarpıtmaları ve Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'na dizdiği

övgüler arasında, kadına yönelik şiddeti körükleyen dinsel gericiliği savunmaya girişmesi dikkat çeken bir başlık oldu. Bu başlık, Erdoğan'ın geçen yıllardaki konuşmalarında yer alan, dinsel gerici algıya göre kadınların neler yapıp yapamayacağı vurgularının bu sene tercih edilmemesi ile birlikte düşünüldüğünde ayrıca önemlidir. Zira AKP'nin, çocukların tecavüzcüleri ile evlendirilmesini öngören ve çocuk evliliklerinin önünü açan yasa tasarısı gibi dini söylemlerle kitlelere yamamaya çalıştığı gerici politikalarına karşı gelişen öfkenin AKP cephesindeki etkilerini göstermektedir. Bununla birlikte çarpıtımlar yoluyla bol keseden AKP icraatlarının övülmesi, AKP'nin seçimlerde kadınlardan gelecek oylara olan susamışlığını ortaya koymaktadır. Zira Erdoğan konuşmasının sonunda kendi gerici çıkarları uğruna kadınları görev başına çağırması ve kendisini kadınların özgürlüklerinin temsilcisi ilan ederek kadınlar için seçim döneminde seferberlik ilan etmiştir.

Bu açıdan Erdoğan'ın konuşmaları, AKP'nin çöküp gitmeye yazgılı sonuna yaklaşmasının çirpinişleri olduğu kadar, işçi-emekçi kadınların karşı karşıya kaldığı gerici zehirlenmenin boyutunu ve kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelelerinde önlerinde duran tehlikeyi de işaret etmektedir.

KADINLARIN “DRAMİ” VE OY AVCILILIĞI: CHP

AKP, 2019'da gerçekleşecek seçimlerle odaklanarak kadınları gerici ideolojisi etrafında kenetlemeye çalışırken, kadın sorununa bakışta AKP ile kapitalist sistemin özünde buluşan CHP de aynı hedefe başka saikler üzerinden yürüdü. Kılıçdaroğlu'nun 25 Kasım vesilesiyle sarf ettiği

“Erkek işsizse hincını evdeki karısından çıkarır” sözleri tartışma konusu oldu.

Elbette, Kılıçdaroğlu'nun sözünü ettiği sosyo-ekonomik bir olgudur. Fakat Kılıçdaroğlu'nun tam da temsil ettiği burjuva düzenin ideolojisi gereği üzerinden atladığı ve AKP'ye “muhalefik” temelinde ele aldığı olgunun arka planında kadını erkeğin bir nevi uzantısı olarak gören, ona evde oturmasını ve erkeğin tam egemenliği karşısında boyun eğmesini isteyen kapitalist sistem, onun ekonomik ilişkileri bulunmaktadır. Kılıçdaroğlu'nun üstünden atlamaya çalıştığı bu zemin, programatik olarak tam da ayaklarını sıkıca bastığı yerdir. AKP'yi işsizliğin ana kaynağı ilan eden ve kendi iktidarı döneminde işsizlik sorununu çözeceğini iddia eden bu anlayış, işsizliğin kapitalist sistemin en doğal ve kopmaz sonuçlarından biri olduğunu ve ancak kesin çözümünü de bu sistemin ortadan kalkması ile bulacağını söyle(ye)mez. Haliyle, suya sabuna dokunmadan kapitalist sistemin kadınların başına musallat ettiği tüm sorunlar, hasmına karşı bir koz olarak Kılıçdaroğlu'nun ağzında yaveye dönmüştür ve bu doğrultuda da sıradanlaştırılmaktadır. Ağzındaki tüm lafların gerisinde ise bir tek hedef yatmaktadır ki, o da sıkça bahsettiği 2019 seçimleridir. Öyle ki kadınların seçme seçilme hakkını elde etmelerinin 83. yılında CHP'nin gerçekleştirdiği “Kadınlar İçin Adalet Kurlutayı”nda Kılıçdaroğlu, kadınların karşı karşıya kaldığı yakıcı sorunlardan açlık ve sefaleti, “dram” olarak tanımlamış ve bu “dramlara” karşı mücadeleyi yine AKP'yi sandığa gömmek olarak tarif etmiştir.

Ayrıca belirtmek gerekir ki AKP bugünün olgularını çarpıtırken, CHP tarihsel olguları çarpıtarak bu topraklarda kadınların seçme ve seçilme hakkı için verdiği mücadeleyi CHP yönetiminin nasıl da

sindirdiğini görmezden gelmiş ve kazanılmış bir hakkı Kemalizm'in kadınlara sunduğu bir “bağış” ve daha özeldense Mustafa Kemal'in kadınlara duyduğu bir “şükran” olarak sunmuştur. Kadınların mücadelesini tarihten silerek kadınların kazanımlarını Kemalizm'in “lütfu”na indirgeyenlerin bugün de kadınlara tüm haklarını CHP'nin vereceğini “müjdelemesi” hiç de şaşırtıcı değildir. Bunun için kadınların yapması gereken tek şey ise, Kılıçdaroğlu'na göre çok basittir: 2019'da CHP'ye oy vermek!

YAŞAMAK İÇİN SOSYALİZM

Düzen temsilcileri bu dalaşmanın içerisinde kendi ikiyüzlülüklerini teşhir ederken, işçi-emekçi kadınları kendi saflarına yedekleme çabasını sürdürüyorlar. Ancak unutulmamalı ki bu çaba tek ortak hedefe hizmet etmektedir. AKP'si ve CHP'si ile düzen partileri kadını kapitalist sistemin çizdiği sınırlar içinde tutmaktadır ve bu sayede kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesi kötürümleştirilmek istenmektedir. İşçi ve emekçi kadınların yeri düzen partilerinin safları değil, kendi kurtuluşları için kapitalist sisteme karşı işçi sınıfının vereceği bağımsız devrimci mücadelenin saflarıdır.

Ve işçi emekçi kadınlar, bu saflardaki yerlerini almadıkça; kadın cinayetlerini, şiddeti, aşağılanmayı, kadın emeğini hiçleştiren anlayışı üreten bu sisteme karşı mücadele etmedikçe, düzen siyasetinin bu gerici kuşatması kırılmayacaktır. Her sene burjuvazinin çeşitli sözcüleri kendi yarattıkları pislikleri “dram” olarak karşımıza çıkarıp oy avcılığı yapacak ya da akıllarımızla alay edercesine gerçekleri ters yüz ederek yüzümüze güleceklerdir. Kaybedilen ise sınıfsal onurumuz olduğu kadar koca bir gelecek ve yaşamın ta kendisi olacaktır.

Devrimci bir sınıf hareketi için.. Mesleki Eğitim Kurultayı toplanıyor!

Kurultay Hazırlık Komitesi toplandı

Geçtiğimiz haftalarda oluşturulan Mesleki Eğitim Kurultayı Hazırlık Komitesi ilk toplantılarını gerçekleştirdi. Kurultay öncesi yapılan ön toplantılarda siyasal gelişmeler, sınıf hareketinin tablosu, mesleki eğitim alanının gençlik ve sınıf mücadelesi içerisindeki yeri vb. konular verimli tartışmalara konu oldu.

Tüm bu toplantı ve tartışmaların ardından kurultayın gündemleri oluşturuldu, kurultay gününün programı çıkarıldı. Kurultay sürecinin nasıl bir çalışma üzerinden örgütleneceği de yine ön toplantılarda somutlandı. İlk olarak çalışma yürütülecek alanlarda kurultay gündemli toplantılar yapma kararı alındı. Bunu önden gerçekleştiren çalışma alanları ise değerlendirmelerini ve çalışma planlarını ortaya koydu.

MESLEKİ EĞİTİM KURULTAYI SINIF ALANINDA ÖNEMLİ GELİŞMELERİN YAŞANDIĞI BİR DÖNEMDE TOPLANİYOR

Kurultay hazırlık dönemi sınıf hareketi açısından önemli gündemleri içerisinde barındırıyor. Başta metal TİS'leri olmak üzere, tekil fabrika direnişlerinin yaşandığı, asgari ücretin tespit edileceği toplantıların gerçekleştirildiği bu dönem içerisinde, sermayenin yeni ve kapsamlı saldırıları da gündemde. Sınıf cephesinden kurultaya dönük hazırlıkları tüm bu

güncel gelişmelerle birlikte ele alacak, özellikle fabrikalardaki stajyer öğrencilerin sorunlarını bu güncel gelişmelerle birlikte değerlendireceğiz. Başta metal ve tekstil iş kolu olmak üzere, stajyer öğrencilerin taleplerini, fabrikalarda yaşadığı sorunlar üzerinden somutlayacak, üretim birimlerinde stajyer öğrencilerin örgütlenme ihtiyacına yanıt verecek zeminer yaratmaya çalışacağız.

GENÇLİK SÖMÜRÜYE, GELECEKSİZLİĞE VE İŞSİZLİĞE KARŞI MÜCADELEYE ÇAĞIRILACAK

Kurultay çalışmasının bir diğer ayağını ise, doğal olarak gençlik çalışması oluşturuyor. Bu kapsamda başta meslek lisesi ve meslek yüksek okulu öğrencileri olmak üzere, gençliğe sistemli bir şekilde kurultay gündemlerini taşıyacağız. Sınav ve eğitim sisteminde yaşanan dönüşümler, eğitimin gericileştirilmesi ve ticarileştirilmesinin yanı sıra, mesleki okullarında eğitim gören gençliğin en temel hakkı olan temel eğitim hakkının gaspını kurultay çalışmasının ana gündemleri olarak işleyeceğiz. Yine okullardaki atölyelerin üretime entegre edilmesi ve genç-çocuk emeğinin bu alanlarda azgın bir şekilde sömürülmesi de kurultay çalışmasının bir diğer önemli gündemi olarak işlenecek.

KURULTAY HAZIRLIK ÇALIŞMASININ BİR DİĞER ÖNEMLİ AYAĞI: POLİTİK HAZIRLIK

Kurultay hazırlık sürecinin bir diğer önemli boyutunu ise politik hazırlık oluşturuyor. Bu yönüyle tebliğ hazırlık çalışmaları önemli bir yerde duruyor. Tebliğler hazırlanırken mesleki eğitim alanına dair geniş bir inceleme-araştırma çalışması yapmak, ortaya çıkan sonuçları toplama mal etmek için yayınları etkin bir şekilde kullanmak, tebliğlerin hazırlanışı sürecini hazırlık komiteleri üzerinden kolektif tartışmalara konu etmek bu kapsamda önümüze aldığımız ilk görevler oldu.

İŞÇİLERİ, EMEKÇİLERİ VE GENÇLERİ KURULTAYA KATMAK İÇİN SEFERBER OLACAĞIZ

Kurultay çalışmasının parçası olan her bir alan, kurultaya en geniş katılımı sağlamak için etkin bir kitle çalışması yapacak. Bu kapsamda her bir alan kendi planını çıkaracak. Ayrıca, kurultayı gerektiren dosyalarla ve çağrı materyalleri ile (afiş, sticker, davetiye vb.) mesleki eğitim kurultayını işçi sınıfı, emekçiler ve gençliğin yanı sıra İstanbul'un devrimci-lerici kamuoyu ve sınıf örgütlerinin gündemine taşıyacağız.

KURULTAY HAZIRLIK KOMİTELERİ

9 Aralık 2017

Emeğin varsa sözün de olmalı!

Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) ve metal işçilerinin yetkili sendikaları arasında bir süre önce toplu iş sözleşmesi (TİS) masası kuruldu. Geçtiğimiz günlere kadar devam eden görüşmeler ücret zammı, kıdem zammı, sosyal haklar ve sözleşme yılı konularında tıkanıp. Ve uyuşmazlık zaptı tutuldu.

Patronlar metal işçisine sefalet koşullarını dayatıyor. Metal işçisi ise çeşitli yollarla patronların bu dayatmalarına ses çıkartmaya başladı. Fabrikalara toplu giriş-çıkışlar yapılıyor, kapı önlerinde, yemekhanede bilgilendirme toplantıları gerçekleştiriliyor, fabrika içinde ses çıkartma eylemleri gerçekleşiyor vb. bir dizi eylemlilikle metal işçisi dayatılan sefalet koşullarına sessiz kalmayacağını gösteriyor.

Bu fabrikalar biz meslek liselilerin de staj yaptığı fabrikalardır. Yani metal işçileriyle aynı fabrikada, aynı çalışma koşulları içerisinde aynı patronlar tarafından sömürülüyor. Hem de daha düşük ücretlere (asgari ücretin üçte biri) veya tamamen ücretsiz bir şekilde sömürüden payımızı alıyoruz. O zaman biz meslek liseliler sömürüye ve sefalet koşullarına karşı tepkisini gösteren metal işçisiyle ortak bir mücadelenin parçası olabilmeliyiz. Bizim için bu mücadelenin parçası olmanın iki önemli gerekçesi var. Birincisi bizler geleceğin işçileriyiz ve bugün işçi sınıfının ekonomik ve siyasal her türlü kazanımı bizim de kazanımımız olacaktır. İkincisi biz aynı zamanda staj adı altında bugünün de işçileriyiz. Kendi taleplerimizle patronlar sınıfına karşı yükseltilecek bu mücadelenin parçası olmalıyız. Emeğimiz varsa sözümüz de olmalıdır. Fabrikalarda staj yapan biz meslek liselilerin en acil talepleri şunlardır;

- 1- Eşit işe eşit ücret istiyoruz!
  - 2- Dilediğimiz sendikaya üye olabilmeme hakkı istiyoruz!
- Emeğin varsa sözün de olmalı!
Bugünün mücadelesini yarına bırakma!

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ (MLB)

12 Aralık 2017

Mesleki Eğitim Kurultayı hazırlıkları

"Devrimci bir sınıf hareketi için; Mesleki Eğitim Kurultayı toplanıyor!" şiarıyla Ocak 2018'de toplanacak olan kurultayın hazırlıkları devam ediyor.

İstanbul Üniversitesi Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu'nda kurultay hazırlık komitesi oluşturuldu. İki kez bir araya gelen komite, ilk buluşmasında kurultayı meslek yüksekokuluna nasıl taşıyacaklarını tartıştı. Yüksekokulun Hadımköy'e taşınmak istenmesiyle kurultay gündemini birleştiren komite, "Hadımköy'e değil, Mesleki Eğitim Kurultayı'na gidiyoruz!" diyerek çalışmalarını sürdürecektir. Bu başlık altında eğitimin niteliksizliği, staj sorunu ve öğrencilerin üniversitede söz-yetki-karar hakkının olmaması temel noktaları üzerinde durulacak. Komite buluşması materyal ve kurultaya politik hazırlık tartışmalarıyla son buldu.

MESLEKİ EĞİTİM KURULTAYI HAZIRLIK KOMİTESİ TOPLANDI

Bir süredir çalışmalarını sürdüren Kurultay Hazırlık Komitesi geçtiğimiz hafta içerisinde bir araya geldi. Komitenin temel gündemi kurultayın politik ve pratik hazırlığı oldu. Bu ekseninde yerel hazırlık komiteleri oluşturmanın, kurultaya politik ve pratik hazırlık için önemli bir yerde durduğu vurgulandı. Var olan komitelerin genişletilmesi ve kurultay sonrası mesleki eğitim alanına dönük çalışmanın mekanizmasına dönüştürmek gerekliliği ifade edildi. Kurultay çağrısı için afiş, sticker ve davetiyeler çıkartılacak. Ayrıca her yerel hazırlık komitesi hedeflediği alana yönelik özgün sorunlarla kurultayın gündemlerini birleştirerek özgün çalışmasını yürütecek.

GEZBE'DE MESLEK LİSELİLERLE KURULTAY TOPLANTISI

Gebze'de meslek liseli öğrencilerle kurultay üzerine yapılan toplantıda meslek liselerinde yaşanan sorunlar ve kurultayın hedefleri anlatıldı. Aktarımın ardından meslek liselerindeki eğitim, üniversite sınavında yaşanan eşitsizlik ve sınav sisteminin sorunları, staj döneminde yaşanan sıkıntılar, Filli Boya'da yaşadığı iş cinayeti sonrasında yaşamını yitiren Oğuzhan Çalışkan üzerine konuşuldu.

Bir meslek lisesi öğrencisi olan ve 13 Aralık 1980 tarihinde idam edilerek devlet tarafından katledilen Erdal Eren'den bahsedildi. Meslek lisesi sıralarında geleceği ve insanlığın kurtuluşu için devrim mücadelesinde yerini almış Erdal Eren'in yaşamından öğrenme vurgusu ile toplantı sona erdi.

Okulda, stajda, atölyede....

Bugünün mücadelesini yarına bırakma!

“Meslek Lisesi Memleket Meselesi” diyenler memleketin her karış toprağını rant uğruna talan ediyor, işçi sınıfı ve emekçileri azgınca sömürüyor. Bizler meslek liseliler de bu sömürden payımıza düşeni alıyoruz.

Mesleki eğitim alanında her gün yeni bir düzenleme ile karşılaşılıyor. OSB’lere meslek liseleri açılıyor, tematik liseler pilot bölgelerde faaliyete geçiriliyor, staj ve okul günleri yeniden düzenleniyor vb... Sermaye devletinin bu alana yönelik attığı adımların gerisinde ise ucuz, nitelikli, kalifiye emek ordusu yaratmak bakışı yer alıyor. Okullarımız bir bir sanayi havzasına taşınıyor veya yenileri açılıyor. Atölyeler eğitim alanı olmaktan çıkarılıyor, okullar adeta birer taşeron firmaya dönüştürülüyor. Keza atölyelerin milyonlarca ciro yaptığı belirtiliyor. Meslek lisesine girdiğimiz ilk andan itibaren işçi sınıfının bir parçası haline geliyoruz. Bu gerçeği bugün bizler reddetsek bile, aramızda doktor, mühendis olma hayalleri olan arkadaşlarımız olsa bile, gerçekte binlerce meslek liseli daha okul sıralarında dayken fabrikaların yolunu tutuyor. Eğitim sürecimizin son parçası olan stajda bu gerçek tamamen ortaya çıkıyor. Staj adı altında neredeyse bedavaya çalıştırıyoruz.

Bizler bugün nasırlı elleriyle dünyayı yaratan ve üreten bir sınıfın parçasıyız. Bugün sistemin bizlere ve tüm topluma dayattığı ise tam bir geleceksizlik. O hal-

de daha çocuk ve genç yaşta saflarına kattığımız işçi sınıfı ile birlikte, sermayeye karşı mücadelede yerimizi almamız. Zira ancak işçi sınıfının devrimci mücadelesi ile sömürü düzeni yıkılabilir. Başka yol yok!

Bizler işçi sınıfının devrimci geleceği olan meslek liseliler olarak; okullarımızı sistemin değil mücadelenin kalesi haline getirmek için devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışı ile toplanan “Mesleki Eğitim Kurultayı”nda buluşuyoruz.

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ OLARAK KURULTAYA GİDERKEN...

Tüm arkadaşlarımızla, yoldaşlarımızla bir eğitim süreci işleteceğiz. Sınıflar mücadelesinin temelini anlamak için; mülkiyet, ücret-fiyat-kâr, kapitalist toplumda

sınıf gerçekliği (burjuvazi-işçi sınıfı) ve tarih boyunca yaşanan sınıf savaşlarını inceleyeceğiz. Bu yanı sıra kurultay başlıklarını temel metinlerle birlikte bir eğitim sürecine dönüştüreceğiz.

Mesleki eğitim alanında karşımıza çıkan gündemlere ilişkin bir “alan tanıma anketi” yapacağız. Staj, atölye kapsamında sömürü, sınav sistemi ve niteliksiz eğitim kapsamında geleceksizlik, söz, yetki, karar kapsamında örgütlenme hakkını işleyen ve meclisler kuran bir yol haritamız olacak.

İşçi sınıfının bugün yaşadığı saldırılar ve buna karşı gelişen eylemlilikleri meslek liseli arkadaşlarımıza taşıyarak “bugünün mücadelesini yarına bırakma”, sınıfının yanında saf tut diyeceğiz. “Emeğin varsa sözün de olmalı” diyerek saldırıların karşısında birlik çağrısı yük-

selteceğiz.

Okullarımızı fabrikalara çevirmek isteyen sisteme karşı bizler de komitelerimizi kuruyoruz. Ulaştığımız her okulda kurultay hazırlık komitelerimizi kurmak için seferber olacağız. Yan yana geldiğimiz her meslek liseliyle birliğimizi güçlendireceğiz. Okullara özgü Meslek Liselilerin Sesi’ni örgütlemek temel hedeflerimizden biri. Kurultay Hazırlık Komitelerinin olduğu yerlerde okul bültenleri, kurultay bülteni, özel bildirimler çıkaracağız. Öyle ki, hedefimiz Meslek Liseliler Birliği’ni bilmeyen tek bir meslek lisesinin kalmaması. Okulda bizler bunun öznesiyiz. Bunun yanı sıra duvarları, ulaşım araçlarını, mahalleleri yani her yeri yazılmalarını, afişlerimizi, stickerlarımızı, pankartlarımızla kuşatacağız.

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ

Basıyıcıya, sömürüye, işsizliğe, eğitim hakkımızın gaspına ve geleceksizliğe karşı

Mesleki Eğitim Kurultayı’nda buluşuyoruz

Sermaye düzeni eğitim sistemini kendi ihtiyaçları çerçevesinde düzenlerken, eğitim kurumlarını da bir ticarethane mantığı ile işletmektedir. Bu yönüyle eğitim alanı kapitalist üretim sürecinde önemli bir yer tutmaktadır. Mesleki eğitim okulları ise doğrudan sömürü ilişkilerinin hayat bulduğu, genç ve çocuk emeğinin kapitalist üretimin ihtiyaçları çerçevesinde değerlendirildiği bir alan olarak öne çıkmaktadır. Zira meslek okullarında “eğitim” adı altında sömürü devam ederken, binlerce genç ve çocuk nitelikli iş gücü olarak yetiştirilir.

Bugün pıtrak gibi çoğalan üniversitelere, meslek okullarına ve eğitim sürecinin ardından verilen sözde “iş garantilerine” rağmen milyonlarca üniversite mezunu işsizler ordusunun bir neferi olarak yaşamaktadır. Kasım ayı verileri-

ne göre Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaştakilerde işsiz sayısı 3 milyon 443 bin kişi oldu. Yine, geride kalan yıl içerisinde eğitim giderlerini karşılamak için çalışmak zorunda kalan ya da staj adı altında fabrikalara gönderilen birçok stajyer öğrenci iş cinayetlerinde hayatını kaybetti.

İşçi sınıfı ve emekçilere açıklık sınırında bir yaşamın reva görüldüğü, binlerce kamu emekçisinin bir gecede işlerinden edildiği bir atmosferde, eğitimin niteliği düşürülerek, bilimsellikten çıkarılıp gericileştirilerek eğitim hakkımız da gasp edilmektedir. İşçi sınıfına ve kamu emekçilerine yönelik saldırılar bir yönüyle gençliği bekleyen “gelecek kapısı”nın ne anlama geldiğini açıkça ortaya koymaktadır. İşçi ve emekçileri ağır sömürü ve kölelik koşullarına mah-

kum etmeyi amaçlayan, devrimci-ilerici birikimi tasfiye edip toplumu gericiliğin kör karanlığına hapsedmeyi hedefleyen bu çok yönlü saldırılar, bizleri nasıl bir geleceğin beklediğini de gözler önüne sermektedir. Öyle ki, bugün geleceğimiz onların “iki dudağı” arasında kalmaktadır.

Eğitim alanında gerçekleştirilen dönüşümler ve dinci-faşist uygulamaların arka planında aynı zamanda sermayenin bir “nesile” şekil verme çabası yer almaktadır. Üniversitelerde siyaset sağlığı ilan eden AKP iktidarı okullara camiler açmakta, eğitim kurumlarında her türlü gericici çete elini kolunu sallayarak dolaşmaktadır. Yine bu aynı boğucu atmosfer içerisinde mesleki eğitim alanında gündeme gelen politikalar ise bizleri şimdiden sömürü ilişkilerinin içerisine

sokmayı, ucuz ve nitelikli iş gücü olarak kapitalist üretim sürecine dahil etmeyi amaçlamaktadır. Mesleki eğitim alanında atılan yeni adımların bir sonucu da, binlerce gencin ucuz ve eğitilmiş iş gücü olarak işsizler ordusuna katılması olacaktır.

Eğitim alanında yaşanan gelişmelere daha birçok örnek verilebilir. Fakat bu kadarı bile sermayenin gençliği hedef alan saldırılarını ortaya koymak için yeterli. Özetle, sermaye düzeni bizlere koyu bir karanlık ve tam bir geleceksizlik dayatıyor. Bugün ne yanımıza baksak gördüğümüz baskı, sömürü, gericilik, yolsuzluk, hırsızlık ve barbarlık... Devrimci Gençlik Birliği olarak sömürüye dur demek, işsizliğe, geleceksizliğe ve eşit, parasız, bilimsel, anadilde, laik eğitim hakkımızın gaspına karşı mücadeleyi büyütme için Mesleki Eğitim Kurultayı’nda buluşuyoruz.

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Aralık 2017

Gençlik Erdal Eren'i andı

13 Aralık 1980'de askeri-faşist cunta tarafından katledilen Erdal Eren, DGB, DLB ve MLB tarafından gerçekleştirilen etkinliklerle anıldı. Erdal Eren'in sınıfsız, sömürsüz bir dünya mücadelesinde yaşamaya devam ettiği vurgulandı.

ANKARA

Erdal Eren'in mezarına yapılan yürüyüşün ardından DGB adına yapılan konuşmada, 37 yıl önce faşist cuntanın sınıf-kitle hareketinin önünü kesmek için harekete geçtiği ifade edildi. 17 yaşındayken yaşı büyütülerek katledilen Erdal Eren'in de aralarında olduğu devrimcileri katleden sermaye devletinin, sınıf hareketine bir gözdağı vermeyi amaçladığı belirtildi. Ardından faşist cuntanın işçi sınıfı, Kürt halkı ve gençlik için bir baskı ve sindirme aracı işlevi gördüğü üzerinde duruldu. Erdal Eren'in son mektubu okunarak onun şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Erdal Eren'in mezarı başındaki anma müzik dinletisi ile sonlandırıldı. Ardından Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan ve Mahir Çayan'ın mezarları ziyaret edilerek mezarlarına dövizler bırakıldı.

Önceki gün MLB'nin İncirli'deki Direniş Parkı'nda yaptığı anma ise polis ablukası ve tacizi altında gerçekleştirildi.

KARTAL

Bankalar Caddesi'nde stand açan DLB'liler Erdal Eren'i anarak bildiri dağıttı. Faaliyet boyunca çekilen ajitasyonlarda, Erdal Eren'den Berkin Elvan'a devletin katliamcı kimliğine değinilerek 'Erdal olup mücadeleyi büyütme' çağrı yapıldı. Filistin'deki emperyalist-siyonist işgale dikkat çeken DLB'liler işgale karşı imza topladı, AKP iktidarının İsrail'le ilişkilerini teşhir etti. DLB'liler stand faaliyetinin ardından Üç Fidan Gençlik Kültürevi'nde Erdal Eren ve mücadelesi üzerine sohbet gerçekleştirdi. Şiirlerin ardından Erdal Eren'in mücadelesinin insanca yaşam mücadelesi olduğu, insanların mücadeleden kaçarken Erdal Eren'in tereddütsüzce gösterdiği direnişin ve idam sehpasına attığı tekmenin altı çizilerek insan olabilmek için 'Erdal olma cüreti'nin gerekliliği vurgulandı.

ÜMRANIYE

MLB ve DLB'nin çağrısıyla yapılan anmada öncelikle Erdal Eren'in hayatı ve mücadelesi anlatıldı. Eren'in ailesine yazdığı son mektubun okunduğu anmada, Erdal Eren'in mücadelesini bugün liselerde, atölyelerde yaşatmak için örgütlenmenin önemine vurgu yapıldı.

Devrimci kimlik, irade ve mücadele üzerine tartışmalar yapıldı. Anma programı meslek liselerinde yaşanan sorunlar ve Mesleki Eğitim Kurultayı üzerine sohbetle devam etti.

KOCAELİ

Çayırov'da gerçekleştirilen söyleşide öncelikle Erdal Eren'in yaşamından bahsedildi. Kapitalist sistemin kriz içerisinde debelendiği böylesi dönemlerde, gençliğin geleceği için vereceği mücadelenin önemine değinilerek Erdal Eren'in mücadelesine dikkat çekildi. "Erdal Eren; genç yaşında örgütlü kimliğin, devrim davasına olan inancın verdiği güçle ölüme başı dik gitmiştir. 17 yaşında geleceğe dair seçimini devrimden yana yapmış olan Erdal Eren'in cesaretini kuşanmak ve mücadelesini ileriye taşımak gerekir" denilerek Erdal'ın devrimci kimliği, cüret ve cesaretini kuşanmak gerektiği vurgulandı.

Ardından okullarda yaşanan sorunlardan, devletin planlı olarak arttırmış olduğu gericilik ve baskının liselere yansımalarından bahsedildi. Erdal Eren'in de bir meslek liseli olduğu vurgulanan söyleşi, 2018 Ocak ayında yapılacak 'Mesleki Eğitim Kurultayı'na katılım çağrısıyla sona erdi.

Aladağ davasında kamu görevlilerine tutuklama yok

Adana'nın Aladağ ilçesindeki Özel Aladağ Tahsil Çağındaki Talebelere Yardım Derneği Ortaöğretim Kız Öğrenci Yurdu adındaki tarikat yurdunda 29 Kasım 2016'da, 11 öğrenci ve 1 öğretmenin yaşamını yitirdiği yangında ihmali olanların yargılandığı davaya 11 Aralık'ta devam edildi.

Kamu görevlilerinin yargılandığı davayla ilk dava birleştirildi.

Kozan Ağır Ceza Mahkemesi'nin bak-

tığı davanın 4. duruşması 'yer sıkıntısı' gerekçesiyle Kozan Ticaret Odası Konferans Salonu'na taşındı.

"Taksirle ölüme ve yaralanmaya neden olma" suçlarından 2 yıldan 15 yıla kadar hapis istemiyle yargılanan 6'sı tutuklu 14 sanığın avukatları tahliye talebinde bulundu.

Mağdur ailelerin vekili olduğunu söyleyen Av. Ali Kemal Söbüçovalı da sanıkların tahliyesini istedi.

Duruşmada ifade veren tutuksuz sanıklar, herhangi bir eğitim almadıklarını ve sadece kendilerine verilen formlarda yer alan soruları sorduklarını söyledi. Yangın tatbikatı ile ilgili bir soru olmadığı için de bu konuda bilgileri olmadıklarını ifade ettiler. Kamu görevlilerinin tutuklanmasını reddeden mahkeme heyeti, tutuklu sanıkların tutukluluklarının devamına karar vererek duruşmayı 26 Şubat 2018'e erteledi.

Çocuk yaşken eğitilir(!)

Tüm toplumu dinci gerici ideolojiyle şekillendirmeye çalışan sermaye devleti, 'ağaç yaşken eğilir' mantığıyla ilk icraatlarını küçük çocuklar üzerinden gerçekleştirmeye devam ediyor. Yeni eğitim-öğretim yılıyla birlikte anaokulundan başlayarak eğitim müfredatında birçok değişikliğe gidilerek, müfredattan bilimsel konular çıkarılıp yerine din dersleri konulmuştu. Devlet okullarında müftülüklerle işbirliği yaparak okul öncesi eğitim sürecinde çocuklara dini eğitim vermeye başlayan Milli Eğitim Bakanlığı (MEB), artık özel öğretim kurumlarında da okul öncesi ve ilköğretimde "serbest etkinlik" adı altında dini eğitim vermenin önünü açan programı açıkladı. Yine geçenlerde, AKP iktidarı MEB himayesinde Ensar Vakfı ve İlim Yayma Cemiyeti ile birlikte "evlerde dini sohbet" projesiyle birlikte evlere giderek çocuklarla dini sohbet etme uygulamasını başlattı. Böylelikle küçük yaşta çocuklara Kuran-ı Kerim okutulmasının, çocukların dini fikirler edinmelerinin ve sorgulamayan, dindar kişiliklere bürünmelerinin önü daha da açılmış oldu. Her geçen gün çocukların Kuran Kursları'na gönderilmeleri, İmam Hatip okullarına, mahalle aralarında denetimden muaf tutulan sıbyan mekteplerine yollanmaları teşvik edilirken, diğer bir yandan dini kurumlardan çocuklara yönelik istismar ve şiddet haberleri gelmeye devam ediyor. Trabzon'da, Bartın'da çocuklara dayakla Kuran eğitimi verildiği son olarak haberlere yansıyan örnekler oldu. Geçen hafta İstanbul Küçükçekmece'de ortaokul öğrencilerine sosyal bilgiler kapsamında 'geleneklerimiz, göreneklerimiz' adı altında gelinlik ve damatlık giydirilerek öğretmenler tarafından para takıldığı haberi basına yansıdı.

Müfredatın içeriğinin daha da dincileştirilmesi, Kuran okuma ve yazmanın artık anaokullarından itibaren öğretilmesi, müftülüklerle verilen evlendirme yetkisiyle çocuk yaşta evliliğin önünün açılması sermaye devletinin yaratmak istediği neslin niteliği hakkında bize bilgi veriyor. Dini eğitimin anaokullarına kadar inmesinin temel nedenine baktığımızda ise, sermaye devletinin gerek ekonomik gerekse siyasi kriz içinde debelendiğini, bu krizden çıkmanın yolu olarak da işçi ve emekçilere daha da katmerli sömürü koşullarını dayatmak istediğini görürüz. Zira azgın sömürü koşullarını sürdürebilmek için biat eden, sorgulamayan, dindar bir nesil yaratmaya ihtiyaç duyuyorlar.

Suriye'de "siyasi çözüm" ve Ortadoğu'da artan gerilim

Ortadoğu'da emperyalist hegemonya ve paylaşım savaşının en kanlı cephesini oluşturan Suriye savaşının yedinci yılında, "savaşın ve IŞİD'in bittiği" ve dolayısıyla "siyasi çözüm"ün biricik alternatif olduğu hemen tüm taraflarca kabul görüp dünyaya ilan edildi. Elbette ki bu aşamaya gelene kadar nice emperyalist plan ve politikalar revizyondan geçirildi, nice hamleler yapılmak zorunda kalındı. Uzun süreden beri "siyasi çözüm" kapsamında Cenevre'den Astana'ya birbiri ardına düzenlenen pek çok "çözüm zirve"si tüketildi. Fakat bu kez, "siyasi çözüm anlaşmasına varılıyor, barış sağlanıyor" inancı, bugüne kadarki büyük yanılsamaların önüne geçmiş görünüyor.

Gündemdeki "siyasi çözüm" iddiasının seyri biliniyor. Kısaca özetlemek gerekirse, Kasım ayında Vietnam'da gerçekleşen 25. Asya Pasifik Ekonomik İşbirliği (APEC) toplantısında bir araya gelen Trump ve Putin, Suriye'de savaşın sona erdiğini ve "siyasi çözüm"e geçileceğini açıkladılar. Bunu, şimdiki Cenevre görüşmelerinin yolunu düzleyen Soçi Zirvesi izledi. 22 Kasım'da Rusya'nın Soçi kentinde bir araya gelen Putin, İran lideri Ruhani ve Erdoğan, Suriye'de "siyasi çözüm süreci" konusunda mutabakata vardıklarını ve bunun için de tüm tarafların katılacağı bir Ulusal Diyalog Kongresi'nin toplanması gerektiği konusunda görüş birliği içinde olduklarını açıklamışlardı. Rusya inisiyatifinde atılan tüm bu adımlar 7 yıllık Suriye iç savaşında sona gelindiğine dair büyük beklentilere yol açtı. Ardından halihazırda sürmekte olan bugünkü Cenevre görüşmeleri başladı.

Birleşmiş Milletler (BM) bünyesinde başlatılan "Suriye Barış Görüşmeleri"-nin 8'incisi 28 Kasım'da başladı. Suriye Kürtlerinin alınmadığı görüşmelere, muhalifler adına başkanlığını Nasr Hariri'nin yaptığı ve birbirinden farklı 50 küçük örgütün oluşturduğu Müzakere Yüksek Komitesi ile başkanlığını Suriye'nin BM Daimi Temsilcisi Bashar Caferi'nin yaptı-

ğı heyet katılmıştı. Görüşmeden hemen sonra "muhalif gruplar", Esad'ın devlet başkanlığından ayrılmasını şart koşmuş, Şam yönetimi ise buna, müzakere heyetini geri çağırarak karşılık vermişti. Dolayısıyla görüşmeler "muhalifler" ile BM arasında devam etmiş, fakat görüşmelerin bu bölümünde somut bir sonuç çıkmamıştı.

Görüşmenin selameti için yazılı bir açıklama yapan Mistura, tarafları "bir diğerinin meşruiyetini tartışmaya açacak açıklamalardan uzak durma"ya çağırarak, "son dönemlerde yapılan açıklamalar hiçbir amaca hizmet etmiyor. ... önkoşulsuz ve Suriye halkının çıkarlarına hizmet eden politik bir çözüm için görüşmelere ciddiyetle yaklaşması gerekiyor" açıklamasında bulundu. Sonraki günlerde, Şam heyetinin barış görüşmelerine katılmak üzere Pazar günü Cenevre'ye gideceği ve görüşmelerin 15 Aralık'a kadar süreceği belirtildi. Dolayısıyla gelişmelerin sonraki seyri ve somut sonuçları önümüzdeki günlerde daha bir açıklık kazanmış olacak.

Ekim 2015'te gösterdiği askeri inisiyatifle, güç dengelerini olduğu gibi, savaşın seyrini de Suriye lehine değiştiren ve Suriye rejimini bir çöküşten kurtaran, yanı sıra bir dünya gücü olduğunu kanıtlaya imkanı bulan Rusya, bugünkü siyasi çözümün zeminini hazırlamanın da mimarıdır. Fakat sorunu "siyasi çözüm" zeminine taşımaya başarmakla "siyasi çözüme" ulaşmayı başarmak aynı şey olmadığı gibi, bu konuda "barışın" önündeki engellerle birlikte bir dizi belirsizlik de devam etmektedir.

SURİYE "BARİŞ GÖRÜŞMELERİ" NEREYE?

Esad'ın Rusya'da karşılanmasından birkaç gün sonra yapılan Soçi zirvesinden yansıtılan tablo, Suriye savaşının sonuna gelindiği ve artık siyasal çözümlerle barışın hayata geçirileceği şeklindeydi. Soçi'ye

katılan tüm taraflar bu konuda anlaşmalarını açıklamışlardı. Buna göre, bir Suriye Ulusal Diyalog Kongresi toplanacak, yeni bir anayasa hazırlanacak ve arkasından seçimlere gidilecekti. Yayınlanan ortak bildiriyle de bu deklare edilmişti. Ne var ki kimi anlaşmazlıkların olduğu da aynı açıklamalara yansımıştı. Önemli anlaşmazlıklardan biri, Türkiye'nin yapılması planlanan Suriye Ulusal Diyalog Kongresi'ne PYD'nin katılmasını engellemek istemesiydi. Ancak Rusya'nın bu konudaki tutumunun değişmediği biliniyor. Bu ve benzeri anlaşmazlıklar sonucu kongre Şubat ayına ertelenmiş oldu.

Suriye Kürtlerinin durumu, İran tarafından Rojava'nın Suriye rejimine dahil edilmesi gerektiği talebi, ABD'nin Suriye'deki varlığı, İsrail'in gelişmeler karşısındaki tutumu vb. konular önemli sorun ve belirsizlikler olarak durmaktadır. Yanı sıra ABD Başkanı Trump, Suudi Arabistan'a ve İsrail'e yaptığı ziyaretin ardından İran'a yönelik yeni saldırganlığın işaretini vermiş, İran karşıtı bir koalisyon oluşturmakta somut adımlar atmış, İran'ın ruhani lideri bölgenin Hitler'i ilan edilmişti. Buna paralel öteki saldırgan adımlar ise İsrail tarafından atılmaktadır. İran'ın varlığını kendisine yönelik bir tehdit olarak gören İsrail, İran'ın Suriye'de "kalıcı bir şekilde yerleşmesine ya da İsrail'e karşı bir ileri mevzi" haline gelmesine izin vermeyeceğini, çünkü İran'ın "İsrail'i yok etmek için Suriye'yi bir üs olarak kullanmakta" olduğunu iddia etmekte ve bunun sonucu olarak Suriye'ye hava saldırıları düzenlemektedir.

Dolayısıyla tüm bu gelişmeler ve provokasyon girişimlerine rağmen gerçekten de iddia edildiği gibi Suriye'de savaşın son bulacağı ve "barışın" somut bir sonuca bağlanacağı günler mi yaşanıyor? Bu soru, gündemdeki "barış" görüşmeleri üzerinden değil, fakat Ortadoğu'daki paylaşım kavgasının toplamı üzerinde gerçek anlamını bulur. Zira Suriye savaş, Ortadoğu'daki emperyalist devletlerin

yürüttüğü savaşın bir parçası olduğuna göre yanıtı da bununla bağlantılıdır. Bölgede yaşanmakta olan son gelişmeler bunu ayrıca doğrular niteliktedir.

ORTADOĞU'DA SAVAŞLARIN YENİ HALKALARI

ABD emperyalizmi küresel düzeyde olduğu gibi Ortadoğu'da da sarsılan hegemonyasına çıkış arıyor ve bunun gerekli kıldığı bir dizi adım atıyor. Rusya'nın agresif ve tehditkar olarak nitelediği, batılı emperyalistlerin endişeyle karşıladığı, İsrail'in ise "İran'ın terörist rejimine cesurca meydan okudu" diyerek yücelttiği Trump'ın İran'la yapılan nükleer anlaşmayı iptal etme girişimi, Suudi Arabistan'daki operasyonun tarafı olması, İsrail-Arabistan eksenli bir oluşumla Rusya-İran ekseninin karşısına dikilmeye çalışması ve son olarak Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıdığını ve büyükelçiliğini oraya taşımaya düşündüğünü ilan etmesi, ABD'nin Ortadoğu'da sarsılan hegemonyasını tesis etme girişimleridir.

Özellikle Trump'ın Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak ilan etmesi, hemen herkesin ortak ifadesiyle, ateşe benzin dökmek oldu. Bu adımın, halihazırda istikrarsız olan bölgeyi daha da istikrarsızlaştıracağı ortadadır. Bölgeyi yeni bir kan deryasına çevirme girişimi olarak da yorumlanan bu küstahlık, tek başına Trump'ın içindeki açmazlarından kurtulmak, Yahudi lobisinin desteğini kazanmak ve yolsuzluk skandallarıyla bunalan Netanyahu'ya nefes aldirmek istemesiyle açıklanamaz. Sorun bunun çok ötesinde amaç ve hedefler içermektedir. Zira Kudüs sorunu, Filistin sorununun ötesinde anlam ve önemi bulunan koca bir bölge sorunu, dahası uluslararası boyutu da olan bir sorundur. ABD emperyalizmi Kudüs sorunu üzerinden barış peçesini yırtmış, siyonizmi cepheden savunarak işgal ve katliamların mimarı olduğunu alenen ilan etmiştir. Yanı sıra, attığı bu adımla bütün bir bölgeyi yeni bir dinsel, mezhepsel ve ulusal boğazlaşmalara sürüklenme tehlikesini de büyütmüş bulunuyor.

Kudüs'te en üst düzey Hristiyan din adamı olan Rum Ortodoks Patriği III. Theophilos ve diğer bir düzine kilise lideri bile "telafi edilemez zarar" olarak gördükleri bu girişimi, "Kudüs'te ve kutsal topraklarda, bizi birlik amacından uzaklaştırıp yıkıcı bölünmelere doğru daha güçlü bir şekilde sürükleyerek, artan oranda nefret, çatışma, şiddet ve ızdıraba yol açacağı" olgusuna işaret edip, endişe ve korkularını dile getirmek durumunda kaldılar.

Yaşanan gelişmeler Ortadoğu'da gerilimin azalmak bir yana yeni biçimler içinde tırmanacağını somut işaretleridir. Çözüm yolu ise emperyalizme ve bölge gericiğine karşı işçi ve emekçiler ile bölge halklarının devrimci mücadelesinden geçmektedir.

Almanya'da siyasi kriz sürüyor

Haftalardır Almanya'da yeni hükümet kurulamıyor. CDU/CSU, Yeşiller ve FDP'den oluşan ve adına "Jamaika koalisyonu" denilen hükümet kurma girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. Bu gelişme Alman politik çevrelerinde ve sermaye cephesinde ciddi kaygılara yol açtı. Almanya Cumhurbaşkanı Frank-Walter Steinmeier durumu, "Almanya'nın son 70 yılının en ciddi siyasi krizi" olarak tanımladı.

Partiler ile patron örgütleri içinde, Fransa başta olmak üzere AB bünyesinde yoğun bir hareketliliğe, olumlu-olumsuz tepkilere yol açan belirsizlik sürüyor. "Jamaika koalisyonu"nun bileşenlerinden FDP, "kötü yönetmektense, yönetmek daha iyidir" açıklamasıyla, görüşmelerin yeniden başlatılmasına kapıları kapatmış oldu.

Mevcut koalisyonun şefi Angela Merkel "üzgünüz" diyerek erken seçimden söz ederken, Cumhurbaşkanı Steinmeier'e soruna el koyması çağırısı yapmayı da ihmal etmedi. Bunun üzerine cumhurbaşkanı, geçmişte mensubu olduğu SPD'yi, seçimlerin ardından aldığı "bir daha koalisyona girmeme" kararını gözden geçirmeye çağırdı. Yani yeniden büyük koalisyon önerisi yaptı. Çağrı anında SPD içinde yankı buldu. Öneri parti içinde yoğun biçimde tartışılıyor, ancak henüz sonuç yok.

Belirsizliğin devam etmesi kaygıları artırıyor. Bu belirsizlik sürerse, kardeş partiler CDU ile CSU arasındaki gerilimin büyüme ihtimali artacak, siyasi kriz daha da derinleşecek. Bu durum sermaye cephesi tarafından istikrarını koruduğu açıklanan ekonomiyi de etkileyecek.

Yeni hükümeti kuramama olarak kendisini ortaya koyan siyasi kriz AB'yi de doğrudan ilgilendiriyor. Zira Almanya Avrupa'nın model ülkesidir. AB'nin temel direği ve sürükleyici lokomotifidir. Almanya'da yaşanan her gelişme dolaysız olarak AB'yi etkilemektedir. Bu nedenle, hem Almanya'da hem de AB çevrelerin-

de muhatap partilere, en çok da CDU/CSU ve SPD'ye sağduyu çağrılarını yapıyor. Sorumlu davranmaları ve sorumluluk almaları isteniyor.

KRİZİN MAHİYETİ VE GERÇEK KAYNAĞI

Hükümet kuramama krizine yol açan Almanya'nın günümüzdeki koşullarıdır. Bu koşulların dolaysız sonuçlarından biri olan parlamento aritmetiği, daha somut olarak da, CDU/CSU ve SPD'nin ikinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası yaşadıkları en ciddi seçim başarısızlığıdır. Giderek Hitler'e aşıktan sahip çıkanların partisi olan AfD'nin (Almanya için Alternatif parti) 95 milletvekili ile parlamentoda temsil edilir hale gelmesidir.

Yakın dönemde yapılan seçimlerde, hükümeti oluşturan Merkel liderliğindeki CDU/CSU da, SPD de hiçbir gerçek ve yakıcı sorunu gündem yapmadılar. Almanya'nın yeni döneminin en yakıcı sorunu haline gelen savaş mağduru mülteciler, göçmenler, emekçi kitlelerin iktisadi ve sosyal sorunları vb. AfD'nin istismarına bırakıldı. En kötüsü de, bu azınlık ırkçı-faşist akım ve partilerin "sağ popülist" olarak kodlanması ve giderek "Almanya'nın gerçeği" olarak meşrulaştırılması oldu. Bu durumu çok iyi değerlendiren AfD, önce

eyaletlerde ve son olarak genel seçimlerde belirgin bir başarı sağladı.

Dikkate değer olan, CDU/CSU ve SPD'den oluşan büyük koalisyonun, AfD'nin yükselişini önlemek için, onun göçmenler ve mülteciler konusundaki politikalarını yumuşatarak kendi programları olarak benimsemeleridir. Ne var ki başarılı olamadılar. Seçmenler, aslı varken taklidine oy vermediler.

AfD'nin bu yükselişinin gerisinde, Almanya'da da giderek kendisini daha fazla hissettiren kapitalizmin krizi var. İrkçılık, yabancı düşmanlığı, faşizm ve gerici savaşlar belasını mayalayan, besleyip büyüten, kapitalizm denilen bataklıkta üredi, beslendi, kollandı ve zaman içinde ciddi bir tehlike haline geldi. Önce neo-Naziler sahne aldı. Ardından pro NRW, Pro Köln, cinayet makinesi NSU ve yakın dönemde PEGİDA çeteleri vardı. Şimdi ise sahneye ciddi bir güç olarak AfD çıkmış bulunuyor.

KURULACAK HÜKÜMET BİR SOSYAL YIKIM HÜKÜMETİ OLACAKTIR!

"Jamaika koalisyonu" girişimi ilk hamlede başarısızlıkla sonuçlandı. Yeniden diriltildiği güç görünüyor. Erken seçim ise son ihtimal olarak görülüyor. Bu

durumda geriye, bir kez daha, Hristiyan Birlik partileri ile SPD'nin oluşturacağı büyük koalisyon kalıyor. CDU ve CSU, SPD ile yeni bir koalisyona sıcak bakıyor.

Sermaye cephesi de yaptığı açıklamalarda, sorumlu davranılmasını, hükümet kurma sorunuyla kendisini ortaya koyan siyasi krizin bir an önce giderilmesini istiyor.

Cumhurbaşkanı Steinmeier'in devreye girmesiyle, SPD'nin yönetici eliti koalisyon konusunda hemen yumuşama belirtileri gösterdi. Ancak tabanı, özellikle SPD gençliği hükümet ortaklığına kesin olarak karşı çıkıyor. Muhalefette kalıp sosyal sorunlara ilgi göstererek, emekçi sınıflarla bir parça yakınlaşma politikasından yanalar.

SPD'nin imaj değişikliğine ihtiyacı vardı, muhalefette kalma kararı bunun ifadesiydi. Ancak mevcut koşullar ona bu yolu kapatmış görünüyor. SPD sosyal-demokrat kimliğini çoktan terk etmiştir. O, bir dönemin işçi ve emekçi sınıflara bir parça yakın duran klasik sosyal-demokrat partisi değildir. Programındaki buna dair söylemler bir aldatmacadır. İş başına geldiği günden bugüne, hiçbir merkez sağ partinin cesaret edemediği politikalara imza atmıştır. Önüne konulan programları uygulayarak, sermayenin güvenini kazanmıştır. Dolayısıyla yeniden ona başvurulması boşuna değildir.

Kuşkusuz Almanya hükümete kalmayacak, eninde sonunda koalisyon ya da bir azınlık hükümeti kurulacaktır. Ancak, hangi hükümet kurulursa kurulsun, tümü de bir sosyal yıkım hükümeti olacak, vakit geçirmeden sermayenin istediği saldırılara başvuracaktır. Sömürü daha katmerli hale gelecek, işsizlik artacak, yoksulluk büyüyecek, göçmen ve mültecilere hayatı zindan eden ırkçı-faşist saldırganlık daha da azacaktır.

Yemen'de yine hava saldırısı

Başını ABD güdümlü Suudi Arabistan'ın çektiği gerici koalisyon Yemen'i bombalamaya devam ediyor.

Suudi Arabistan'a ait savaş uçakları, 12 Aralık Salı günü erken saatlerde Yemen'in başkenti Sana'nın kuzeyinde bulunan El-Rawzah Mahallesi'ni bombaladı. Cadet Koleji çevresindeki yerleşim yerlerinin hedeflendiği saldırıda üç sivil öldü, iki kişi de yaralandı. Suudi savaş uçakları ayrıca Sa'ada eyaletinin Razah ilçesindeki bir yerleşim yerine de saldırdı.

Bombalama, ülkede gerçekleşen ve 14 kişinin yaşamını yitirdiği benzer bir hava saldırısından saatler sonra gerçekleşti.

2015 yılından bu yana gerici koalisyon tarafından bombardıman altında tutulan Yemen'de bugüne dek 12 binden fazla kişi yaşamını yitiren, yaklaşık 8 milyon kişi açlık tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyor.

Yemen'de yaşananlar, BM emperyalistleri tarafından bile "dünyadaki en büyük insani kriz" olarak tanımlanıyor.

Silahların gölgesinde kâr hesapları

Dünya çapında artan militarizm, bölgesel savaşlar ve emperyalist bloklar arasında kızışan egemenlik kavgası işçi ve emekçilerin canına mal olurken patronlar ise bunlardan nemalanma peşindedir. Ortadoğu'da yaşanan sıcak savaşın perde arkasında silah tekelleri kârlarına kâr katarken, emperyalist restleşmenin güncel coğrafyalarından biri olan Asya-Pasifik'te de insanlığı ve dünyamızı tehdit eden gelişmeler yaşanıyor.

Tüm bu savaş tamtamlarının gürültüsünde iki karşıt sınıf, iki karşıt tutum üzerinden hareket ediyor. Tekstil İşverenleri Sendikası'nın internet sitesinde yayımlanan bir yazı burjuvazinin savaş olgusu karşısındaki tavrını gözler önüne serdi. "Kuzey Kore'nin nükleer ve balistik füze denemeleri, Eylül ayında dünyayı sıcak çatışmanın eşliğine getirdi" denilen haberin devamında Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin, ABD'nin baskısıyla Kuzey Kore'ye karşı uygulamaya soktuğu yaptırımlardan söz ediliyor. Son yaptırımların Kuzey Kore'nin nükleer programına para ve kaynak sağlamasını engel-

lemeyi amaçladığı vurgulanarak Kuzey Kore'nin rafine petrol satışına sınırlama ve en büyük ikinci gelir kaynağı tekstil ihracatına ambargo getirildiği belirtiliyor. Avrupa ülkelerinin artık Kuzey Kore'den tekstil ithalatı yapmayacağı ifade edilerek H&M'den Zara ve Mango'ya dünya markalarının alım politikalarında değişikliğe gittiği, alımların bir kısmını Türkiye ve bölge ülkelerine kaydırduklarından bahsediliyor.

Bu gelişme üzerine Türk tekstil burjuvazisi ellerini ovuşturmaya başladı bile. Avrupa Tekstil ve Hazır Giyim Konfederasyonu (Euratex) Başkan Yardımcısı Ruşen Çetin uzun yıllardır Kuzey Kore'ye ambargo uygulandığını hatırlatarak, "Türkiye'nin bu süreçte avantajlı olabilmesi için fiyat konusunda rekabetçi olması lazım. Ancak çok da rekabetçi olamıyoruz. Son dönemde üreticiler zararına üretim yapıyorlar" açıklamasında bulundu. Bir ucuz iş gücü cenneti olan Türkiye uluslararası tekeller için de, yerli işbirlikçileri açısından da ağız sulandırıyor. Kendi sefil çıkarları için savaş çıkaranlar, ya-

rattıkları ortamdan da kârlarını düşünüp çekilebiliyorlar. Olası bir savaş durumunda ölecek, yerinden yurdundan olacak on binlerce insansa umurlarında değil. Tıpkı Suriye'de, Yemen'de, Filistin'de olduğu gibi.

Paraya ve kâra tapan burjuvazi için insan canının hiçbir kıymeti bulunmuyor. Fabrikalarında bir makineyi işçiden daha fazla önemseyenler, sefil çıkarları için dünya halklarının başına Hitler gibi faşist katilleri, IŞİD, El Nusra gibi cihatçı katliam şebekelerini bela edenler dünyayı yıkıma sürükleyen savaş tehdidinin gölgesinde yine gözlerini elde edecekleri kazanca dikmiş durumdadır. Bu tüm insani değerlere yabancılaşmış kapitalist sınıfın karşısında, insanın insanca yaşayacağı bir dünya kurma görevi ise işçi sınıfına düşüyor. Toplumdaki biricik devrimci konumundan dolayı bu köhnemiş dünyanın karşısında, yeni bir dünya yaratacak yegane güç olan işçi sınıfı mücadele sahnesine çıkarak bu yıkımı, yozlaşmayı ve çürümeyi durdurabilir ancak.

Y. LEYLA

Berkin Elvan'ı katleden polis yine tutuklanmadı

Berkin Elvan'ın polis tarafından katledilmesine ilişkin davanın 4. duruşması 13 Aralık'ta İstanbul 17. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Berkin Elvan'ın vurulmasıyla ilgili Okmeydanı Hastanesi'nde çalışanlardan iki kişi "tanık" olarak beyanda bulundu. Berkin'in üzerinde "torpil" ve "patlayıcı" bulunduğunu iddia eden tanıkların ardından Elvan ailesinin avukatları, tanık be-

yanlarının davanın esasıyla ilgili olmadığını ve kabul edilemeyeceklerini söyledi.

Berkin Elvan'ın vurulma görüntülerinin izlendiği sırada anne Gülsüm Elvan, fenalaşarak duruşma salonundan çıktı. Aile avukatlarından Av. Çiğdem Akbulut, Berkin'i vuran polisin yanı sıra arka arkaya atış yapan diğer zehçiler, bunlara emir veren ve buna müdahale etmeyenlerin de yargılanması gerektiğini ifade

etti. Ayrıca görüntülerin iyileştirilmesi için mahkemenin başvurduğu TÜBİTAK'ın görüntüleri daha da bozarak ve belli anları es geçerek boşa düşürdüğüne dikkat çeken Akbulut, devletin tetikçi polislerini korumasını teşhir etti.

Duruşma sonucunda mahkeme heyeti, katil polisin tutuklanması talebini yine reddetti. Dava 27 Şubat 2018 tarihine ertelendi.

5 yılda 228 yeni hapisane yapılacak

Adalet Bakanlığı, 2023'e kadar 228 yeni hapisane açmayı planlıyor.

Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nün 1 Aralık'taki verilerine göre son 5 yılda toplam 66 bin 451 kişi kapasiteye sahip 79 yeni hapisane yapılıyor.

Verilere göre; önümüzdeki 5 yıl içerisinde 228 yeni hapisane açılması ve bunların toplam 137 bin 687 kişi kapasiteye sahip olması planlanıyor.

Adalet Bakanı Abdülhamit Gül, 2018'de 38 yeni hapisane açılacağını belirtirken 2019-2023 yılları arasında her yıl yaklaşık 50 hapisane açmayı planladıkları da sundukları verilerden ortaya çıkıyor.

Adalet Bakanlığı'nın 15 Kasım 2017 tarihli verilerine göre Türkiye'de 207 bin 279 kişi kapasiteli toplam 384 hapisane var. Ancak bakanlığın 2 Ekim tarihli verilerine göre toplam tutuklu ve hükümlü sayısı 228 bin 983. Yani hapisanelerde kapasitenin üzerinde 21 bin 700 tutuklu ve hükümlü bulunuyor.

Tutuklu gazeteci sıralamasında birinci

Basına yönelik baskı ve saldırıların her geçen gün tırmandığı ve devrimci, ilerici, muhalif bütün basın kuruluşlarının ve çalışanlarının hedef alındığı Türkiye, 2017 yılında en çok gazetecinin tutuklandığı ülke oldu.

Gazetecileri Koruma Komitesi (CPJ) hapisteki gazetecilerle ilgili 2017 yılı raporunu yayınladı.

Dünya genelinde 262 gazetecinin tutuklu olduğu belirtilen raporda, Türkiye 73 tutuklu gazeteci ile geçen yılın ardından bir kez daha bu kara listenin en başında yer aldı. CPJ 2016 raporunda Türkiye'de 83 gazetecinin tutuklu olduğunu açıklamıştı.

2017 raporunda listenin ikinci sırasında ise 41 gazeteciyi tutuklayan Çin yer alırken Mısır da 20 tutuklu gazeteci ile üçüncü sırada yer aldı. CPJ raporuna göre Türkiye'de şu anda hapiste olan 72 gazeteci bulunuyor.

19 Aralık Katliamı'nın 17. yılı

Zindanlarda faşist baskı ve zorbalığa karşı direniş sürüyor

Burjuva cumhuriyetin tarihi kanlı katliamlarla doludur. Sermaye devleti, kurulduğu günden bugüne başta komünistler olmak üzere Kürtleri, Alevileri, Ermenileri, işçi sınıfını ve emekçileri hedef alan birçok katliamın altına imza atmıştır.

Son 35-40 yıllık dönemde ise hapis-haneler devletin kanlı katliamlarına sahne olmuştur. Özellikle 12 Eylül sonrasında ve 90'lı yıllar boyunca Türkiye'nin birçok hapisanesinde devrimci tutsakları hedef alan planlı devlet katliamları yaşanmış, bu katliamlarda onlarca devrimci hayatını kaybederken, yüzlercesi ise yaralanmıştır. Hapishane katliamlarının en kapsamlı olanı ise, bundan 17 yıl önce 20 civarı hapishanede gerçekleştirilen ve devlet tarafından "Hayata dönüş operasyonu" olarak tanımlanan 19 Aralık Katliamı olmuştur. Devletin ağır silahlar ve kimyasal maddeler kullanarak asker, polis ve gardiyan ordusu ile gerçekleştirdiği katliamda 28 devrimci tutsak hayatını kaybetmiştir.

Sermaye devleti özellikle 12 Eylül sonrasında gerçekleştirdiği katliam ve saldırılarla devrimci tutsakları teslim alamayı, kişiliksizleştirmeyi ve örgütsüzleştirmeyi amaçlıyordu. Bu aynı politika kapsamında Tek Tip Elbise dayatmasından tecrit etmeye, tutsakların en insani haklarını gasp etmekten tredmana kadar bir dizi saldırı sermaye devletinin hep masasında oldu. Özellikle 90'lı yıllar bo-

yunca tutsakları hedefleyen faşist baskı politikalarına hapishane katliamları eşlik etti. Sermaye devleti zindanlarda hayata geçirdiği bu saldırılarla aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçileri öncülerini şahsında teslim almayı, gelişebilecek sınıf ve kitle hareketlerini öncüsüz bırakmayı amaçladı. Ne var ki, devrimci tutsaklar kendilerini hedef alan saldırıları ortaya koydukları ölümüne direnişlerle ve ağır bedeller ödeyerek geri püskürttüler.

***

Sermaye devleti bundan 17 yıl önce, 2000 yılının 19 Aralık'ında bir kez daha devrimci tutsakları hedef alan vahşi bir katliamın altına imza attı. En barbar

yöntemlerle gerçekleştirilen katliama devrimci tutsaklar eşine az rastlanır bir direnişle yanıt verdiler. Hücre saldırısına karşı Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişinde olan devrimci tutsaklar, 19 Aralık Katliamı'nı görkemli ve kitlesel bir direnişle karşıladılar. Sermaye devleti tutsakları diri diri yakarak, kurşunlayarak, kimyasal silahlar kullanarak teslim alacağını umuyordu, ama bir kez daha yanıldı. Katliamla birlikte devrimci tutsakları F tipi hücrelere koysa da ölümüne direniş kıramadı. Zira, Ölüm Orucu direniş hücrelerde kitleselleşerek sürdü. Tutsaklar yeni zindan koşullarına uygun olarak yeni direniş biçimleri geliştirdiler ve tecrit du-

varlarını yıktılar. F tipi hücrelerde örgütlü, devrimci kimliği sarsılmaz bir irade ile savunmaya devam ettiler.

İçerisinden geçmekte olduğumuz dönemde zindanlar sermaye devletinin yeni saldırıları ile bir kez daha gündemde. Tek Tip Elbise dayatmasının yanı sıra, zindanlarda yaşanan sürgün sevkler, hak gaspları ve işkence gün be gün yoğunlaşıyor. Devrimci tutsaklar bu yeni saldırı dalgası karşısında bir kez daha direniş kararlılığı ile hareket ediyorlar. İşçi sınıfı ve emekçilere düşen görev ise, direnen tutsaklara omuz vermek, devrimci tutsaklarla her alanda ve her açıdan dayanışma içerisinde olmaktır.

İnsan Hakları Haftası'nda OHAL raporu

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin kabul edilmesinin 69. yıl dönümü vesilesiyle İnsan Hakları Derneği (İHD) ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) OHAL ilanından bugüne gerçekleşen hak ihlalleri raporunu açıkladı.

Raporda bildirgenin tarihçesine değinilerek Türkiye tarafından 1949 yılında kabul edildiği belirtildi. Bildirgede yer alan hak ve özgürlüklere dayalı uluslararası bir düzenin hâlâ kurulmadığı ifade edilen raporda, böylesi bir düzenin küresel çapta OHAL rejimleriyle tehdit altında olduğu belirtildi.

Türkiye'de de OHAL uygulamaları ile temel hak ve özgürlüklerin ciddi bir şekilde sınırlandırıldığına dikkat çekilen raporda, OHAL'le anayasa ve yasalarda yer alan ve ihlal edilemeyecek hak ve özgürlüklerin de ihlal edildiği söylendi. Yine mevzuata aykırı şekilde yalnızca 5 KHK'nın meclis onayından geçirildiği ifade edilerek, 16 Nisan referandumunun da hukuka aykırı olduğu belirtildi. 667

ve 668 sayılı KHK ile de kolluk görevlilerine işledikleri suçlara karşı cezasızlık zırhı verildiği belirtildi.

Temmuz 2017 itibarıyla 169 bin 13 kişinin gözaltına alındığı, 50 bin 150'sinin tutuklandığı, 43 bin 489'u hakkında adli kontrol kararı verildiği, 8 bin 87 kişinin kaçak durumunda olduğu belirtildi. OHAL'de 11 milletvekilinin tutuklu olduğu, 5 kişinin vekilliğinin düşürüldüğü belirtilen raporda 94 belediyeye el koyulduğu, bunlardan 89'unun Demokratik Bölgeler Partisi'ne mensup belediyeler olduğu, el konulan belediyelerde görev yapan seçilmiş 74 belediye eş başkanının tutuklandığı, 28 HDP il eş başkanı ile 89 ilçe eş başkanının tutuklandığı, 780 HDP il ve ilçe yöneticisinin tutuklandığı ifade edildi.

"CUMHURBAŞKANINA HAKARET" VE "ÖRGÜT PROPAGANDASI" DAVALARINDA ARTIŞ

113 bin 440 kamu çalışanınin ihraç edildiği, bin 852'sinin iade edildiği, 22 bin 474 kişinin çalışma izninin iptal edildiği ve yalnızca 614'ünün izninin iade edildiği ifade edilen raporda 41 milyar TL büyüklüğünde olan 969 şirkete kayyım atandığı belirtildi. 185 basın kuruluşunun kapatıldığı, 174 gazetecinin hâlâ tutuklu olduğu, 889 gazetecinin sarı basın kartının iptal edildiği hatırlatılan raporda bin 412 dernek ve 139 vakfın kapatıldığı belirtildi. Adalet Bakanlığı istatistiklerine göre 2016'da "cumhurbaşkanına hakaret" gerekçesiyle 4 bin 187, "Türk'lüğe hakaret" gerekçesiyle 482, "yasadışı örgüt propagandası" gerekçesiyle 17 bin 322 kişiye dava açıldığı belir-

tilen raporda, 2017'de böylesi davaların artarak sürdüğü ifade edildi.

POLİS CİNAYETLERİ ARTTI

2017'nin ilk 11 ayında kolluk güçlerinin "dur ihtarına uymadı" gerekçeleriyle 36 kişiyi öldürüp 12 kişiyi yaraladığı, zırhlı araç çarpması sonucu 6'sı çocuk 23 kişinin yaşamını yitirdiği, hapishanelerde de 3'ü çocuk en az 10 kişinin yaşamını yitirdiği belirtildi. 322 kadın ve 68 çocuğun şiddet ve diğer nedenlerle yaşamını yitirdiği en az 1851 kişinin iş cinayeti katledildiği belirtildi.

İşkencenin artması da raporda yer alırken Kürt halkına yönelik kirli savaş ve rakamlara ilişkin veriler de paylaşıldı. Hemen her alanda hakların ihlal edildiği, baskı, yasak, sansür, işkence ve katliamların arttığı vurgulanan raporda son olarak OHAL'in ağır ve ciddi insan hakları ihlallerinin asli kaynağı olduğuna dikkat çekilerek derhal son verilmesi istendi.

19 Aralık Katliamı'nı unutmadık, unutturmayacağız...

**Kanla yazılan
tarih
silinmez!**

